

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 327

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

27 listopada 2012

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/33/UE z dnia 21 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę Rady 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1099/2012 z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 270/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie..... 14
- ★ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1100/2012 z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji 16
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1101/2012 z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾ 18

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1102/2012 z dnia 26 listopada 2012 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	20
--	----

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1103/2012 z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych cel przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 892/2012 na rok gospodarczy 2012/2013	22
---	----

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Komisji 2012/39/UE z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę 2006/17/WE w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących badania tkanek i komórek ludzkich ⁽¹⁾	24
★ Dyrektywa Komisji 2012/40/UE z dnia 26 listopada 2012 r. zawierająca sprostowanie do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽¹⁾	26
★ Dyrektywa Komisji 2012/41/UE z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu rozszerzenia włączenia kwasu nonanowego jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy na produkty typu 2 ⁽¹⁾	28
★ Dyrektywa Komisji 2012/42/UE z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia cyjanowodoru jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy ⁽¹⁾	31
★ Dyrektywa Komisji 2012/43/UE z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniająca niektóre nagłówki załącznika I do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾	34
★ Dyrektywa wykonawcza Komisji 2012/44/UE z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywy 2003/90/WE i 2003/91/WE określające środki wykonawcze do celów odpowiednio art. 7 dyrektyw Rady 2002/53/WE i 2002/55/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków badania niektórych odmian gatunków roślin uprawnych i gatunków warzyw ⁽¹⁾	37

DECYZJE

★ Decyzja Rady 2012/723/WPZiB z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniająca decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie	44
★ Decyzja Rady 2012/724/WPZiB z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniająca decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji	45

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na wewnętrznej tylnej stronie okładki)

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2012/33/UE

z dnia 21 listopada 2012 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

z uwzględnieniem różnorodności sytuacji w różnych regionach Unii.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Jednym z celów unijnej polityki ochrony środowiska, określonej w programach działań na rzecz środowiska, w szczególności w szóstym programie działań w zakresie środowiska naturalnego przyjętym decyzją 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, jest osiągnięcie poziomów jakości powietrza, które nie będą skutkowały powstaniem znacznych negatywnych skutków i ryzyka dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska.

(2) Zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) polityka Unii w dziedzinie środowiska stawia sobie za cel wysoki poziom ochrony,

(3) Dyrektywa Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych ⁽⁴⁾ ustala maksymalną dopuszczalną zawartość siarki w ciężkim oleju opałowym, oleju napędowym, oleju napędowym żeglugowym oraz oleju żeglugowym typu diesel stosowanych w Unii.

(4) Emisje pochodzące ze statków powstające w wyniku spalania paliw żeglugowych o wysokiej zawartości siarki przyczyniają się do zanieczyszczania powietrza dwutlenkiem siarki i cząstkami stałymi, które są szkodliwe dla zdrowia ludzkiego i środowiska oraz przyczyniają się do powstawania kwaśnych opadów. Bez środków określonych w niniejszej dyrektywie emisje pochodzące ze statków wkrótce stałyby się większe niż emisje ze wszystkich źródeł lądowych.

(5) Zanieczyszczenie powietrza powodowane przez cumujące statki jest głównym problemem wielu miast portowych przy podejmowaniu przez nie działań zmierzających do osiągnięcia unijnych dopuszczalnych poziomów jakości powietrza.

(6) Państwa członkowskie powinny zachęcać do stosowania energii elektrycznej pobieranej z lądu, ponieważ obecnie statkom dostarczają ją zwykle silniki pomocnicze.

(7) Zgodnie z dyrektywą 1999/32/WE Komisja jest zobowiązana do przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdań dotyczących procesu wdrażania tej dyrektywy oraz może przedstawiać, wraz ze sprawozdaniami, wnioski dotyczące jej zmiany, w szczególności w zakresie redukcji wartości dopuszczalnych siarki w paliwach żeglugowych stosowanych w Obszarach Kontroli Emisji SO_x (SECA), zgodnie z pracami prowadzonymi przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 6.3.2012, s. 70.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 29 października 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 121 z 11.5.1999, s. 13.

- (8) W 2008 r. IMO przyjęła rezolucję zmieniającą Załącznik VI do Protokołu z 1997 r. uzupełniającego Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z 1973 r., zmodyfikowaną dotyczącą jej Protokołem z 1978 r. (zwaną dalej „konwencją MARPOL”), zawierający przepisy dotyczące zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez statki. Zmieniony Załącznik VI do konwencji MARPOL wszedł w życie w dniu 1 lipca 2010 r.
- (9) Zmieniony załącznik VI do konwencji MARPOL wprowadza między innymi bardziej rygorystycznie określone wartości dopuszczalne w odniesieniu do zawartości siarki w paliwie żeglugowym stosowanym w obszarach SECA (1,00 % od dnia 1 lipca 2010 r. oraz 0,10 % od dnia 1 stycznia 2015 r.), a także w obszarach morskich poza obszarami SECA (3,50 % od dnia 1 stycznia 2012 r. oraz, w zasadzie, 0,50 % od dnia 1 stycznia 2020 r.). Większość państw członkowskich ma obowiązek, zgodnie z ciążącymi na nich zobowiązaniami międzynarodowymi, wprowadzić wymaganie, by w obszarach SECA statki stosowały paliwa o maksymalnej zawartości siarki w wysokości 1,00 % od dnia 1 lipca 2010 r. W celu zapewnienia spójności z przepisami prawa międzynarodowego, a także w celu zabezpieczenia odpowiedniego egzekwowania nowych, globalnych norm dotyczących zawartości siarki w Unii, przepisy dyrektywy 1999/32/WE powinny zostać dostosowane do postanowień zmienionego załącznika VI do konwencji MARPOL. Aby zapewnić minimalną jakość paliwa stosowanego na statkach w zakresie zgodności paliwa lub technologii, nie powinno być dozwolone stosowanie na terytorium Unii paliwa żeglugowego, którego zawartość siarki przekracza ogólną normę wynoszącą 3,50 % na jednostkę masy, za wyjątkiem paliw dostarczanych na statki stosujące metody redukcji emisji działające w systemach zamkniętych.
- (10) W ramach procedur IMO możliwe jest wprowadzenie poprawek do załącznika VI do konwencji MARPOL dotyczących obszarów SECA. W przypadku wprowadzenia dalszych zmian, w tym zwolnień, dotyczących stosowania maksymalnych wartości dopuszczalnych w obszarach SECA w załączniku VI do konwencji MARPOL, Komisja powinna rozpatrzyć wszelkie takie zmiany oraz, w stosownych przypadkach, niezwłocznie złożyć niezbędny wniosek zgodnie z TFUE, aby w pełni dostosować dyrektywę 1999/32/WE do przepisów IMO dotyczących obszarów SECA.
- (11) Wyznaczenie każdego nowego obszaru kontroli emisji powinno podlegać procedurze IMO określonej w Załączniku VI do konwencji MARPOL i opierać się na należycie uzasadnionych argumentach opartych na kryteriach środowiskowych i ekonomicznych, a także na danych naukowych.
- (12) Zgodnie z prawidem 18 zmienionego Załącznika VI do konwencji MARPOL państwa członkowskie powinny dążyć do zapewnienia dostępności paliw żeglugowych zgodnych z niniejszą dyrektywą.
- (13) Ze względu na globalny wymiar polityki środowiskowej i emisji pochodzących z żeglugi powinno się ustalić ambitne normy dotyczące emisji na poziomie globalnym.
- (14) Statki pasażerskie wykonują usługi głównie w portach lub na wodach przybrzeżnych, wywierając istotny wpływ na zdrowie ludzkie i na środowisko. W celu poprawy jakości powietrza w sąsiedztwie portów i w obszarach przybrzeżnych statki te są zobowiązane do korzystania z paliwa żeglugowego o maksymalnej zawartości siarki wynoszącej 1,5 % do czasu, gdy bardziej rygorystyczne normy dotyczące zawartości siarki zaczną być stosowane w odniesieniu do wszystkich statków na morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych i w strefach kontroli zanieczyszczeń państw członkowskich.
- (15) Zgodnie z art. 193 TFUE niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić przeszkody dla państwa członkowskiego w utrzymaniu lub ustanowieniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych, w celu zachęcenia go do wcześniejszego wdrożenia jej przepisów dotyczących maksymalnej zawartości siarki w paliwach żeglugowych, przykładowo poprzez stosowanie metod redukcji emisji poza obszarami SECA.
- (16) Aby ułatwić przejście na nowe technologie budowy silników, umożliwiające dalsze znaczne ograniczenie emisji w sektorze morskim, Komisja powinna szerzej zbadać możliwości stosowania silników gazowych w statkach i zachęcania do tego.
- (17) Należyte egzekwowanie zobowiązań dotyczących zawartości siarki w paliwach żeglugowych jest niezbędne do osiągnięcia celów dyrektywy 1999/32/WE. Doświadczenie zgromadzone w trakcie wdrażania dyrektywy 1999/32/WE wskazuje na konieczność wzmocnienia systemu monitorowania i egzekwowania przepisów, aby zapewnić prawidłowe wdrażanie tej dyrektywy. W tym celu konieczne jest, aby państwa członkowskie zapewniły odpowiednio częste i dokładne pobieranie próbek paliwa żeglugowego wprowadzanego do obrotu lub stosowanego na statkach, a także przeprowadzanie regularnych kontroli dzienników okrętowych statków oraz kwitów bunkrowych. Państwa członkowskie muszą również ustanowić system skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar za niespełnienie wymagań przewidzianych w przepisach dyrektywy 1999/32/WE. W celu zapewnienia większej przejrzystości informacji należy również zapewnić publiczne udostępnienie rejestru lokalnych dostawców paliwa żeglugowego.
- (18) Sprawozdania przedstawiane przez państwa członkowskie na podstawie dyrektywy 1999/32/WE okazały się być niewystarczające do zweryfikowania przestrzegania przepisów tej dyrektywy z uwagi na brak zharmonizowanych i dostatecznie precyzyjnych przepisów w odniesieniu do zawartości i wzoru sprawozdań opracowywanych przez państwa członkowskie. W związku z tym należy opracować bardziej szczegółowe wskazówki dotyczące zawartości i wzoru sprawozdania w celu zapewnienia bardziej zharmonizowanej sprawozdawczości.
- (19) Po przyjęciu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) ⁽¹⁾, która przekształca unijne prawodawstwo dotyczące emisji przemysłowych, należy dokonać odpowiedniej zmiany przepisów dyrektywy 1999/32/WE dotyczących maksymalnej zawartości siarki w ciężkim oleju opałowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.

- (20) Zapewnienie zgodności z niskimi wartościami dopuszczalnymi siarki w paliwach żeglugowych, w szczególności w obszarach SECA, może skutkować znacznym wzrostem ceny tych paliw, przynajmniej w krótkim terminie, i może mieć negatywny wpływ na konkurencyjność żeglugi morskiej krótkiego zasięgu w porównaniu z innymi środkami transportu, a także na konkurencyjność gałęzi przemysłu w krajach sąsiadujących z obszarami SECA. W celu zmniejszenia kosztów zapewnienia zgodności z przepisami, ponoszonych przez zainteresowane gałęzie przemysłu, konieczne jest wprowadzenie odpowiednich rozwiązań, takich jak umożliwienie stosowania alternatywnych, bardziej opłacalnych metod zapewnienia zgodności niż zgodność wynikająca z rodzaju stosowanego paliwa oraz, w razie potrzeby, zapewnianie wsparcia. Komisja, między innymi w oparciu o sprawozdania państw członkowskich, będzie ściśle monitorowała wpływ zachowania przez sektor żeglugi zgodności z nowymi normami jakości paliwa, w szczególności w odniesieniu do ewentualnej zmiany rodzaju transportu z transportu morskiego na lądowy, i w stosownych przypadkach proponuje właściwe działania w celu przeciwdziałania takiej tendencji.
- (21) Ograniczenie zmiany rodzaju transportu z transportu morskiego na lądowy jest ważne ze względu na to, że rosnący udział transportu drogowego w przewozie towarów byłby w wielu przypadkach sprzeczny z celami Unii w zakresie zmian klimatu i zwiększyłby zatory drogowe.
- (22) Koszty wprowadzenia nowych wymogów zmniejszenia emisji dwutlenku siarki mogłyby wiązać się z ryzykiem zmiany rodzaju transportu z transportu morskiego na lądowy oraz mogłyby mieć negatywny wpływ na konkurencyjność gałęzi przemysłu. Komisja powinna w pełni wykorzystać instrumenty, takie jak Marco Polo i Trans-europejskie sieci transportowe, w celu udzielenia ukierunkowanego wsparcia, tak aby zminimalizować ryzyko zmiany rodzaju transportu. Państwa członkowskie mogą uznać za konieczne udzielenie wsparcia podmiotom, na które ma wpływ niniejsza dyrektywa, zgodnie z obowiązującymi zasadami pomocy państwa.
- (23) Zgodnie z aktualnymi wytycznymi w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska, a także bez uszczerbku dla zmian tych wytycznych w przyszłości, państwa członkowskie mogą udzielać pomocy państwa podmiotom, na które ma wpływ niniejsza dyrektywa, w tym pomocy w celu modernizacji aktualnie wykorzystywanych statków, jeżeli takie działania pomocowe są uznawane za zgodne z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 i 108 TFUE, a w szczególności w świetle obowiązujących wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska. W tym kontekście Komisja może wziąć pod uwagę fakt, że stosowanie niektórych metod redukcji emisji wykracza poza wymogi niniejszej dyrektywy poprzez redukcję nie tylko emisji dwutlenku siarki, ale również innych emisji.
- (24) Powinno się ułatwić dostęp do metod redukcji emisji. Dzięki tym metodom stopień redukcji emisji może być co najmniej równorzędny z wynikami osiągalnymi dzięki zastosowaniu paliw niskosiarkowych, lub nawet wyższy, pod warunkiem że metody te nie mają poważnego niekorzystnego wpływu na środowisko, na przykład na ekosystemy morskie, oraz że zostały opracowane zgodnie z odpowiednimi mechanizmami zatwierdzania i kontroli. Znane już metody alternatywne, takie jak stosowanie pokładowych systemów oczyszczania gazów spalinowych, mieszaniny paliwa i skroplonego gazu ziemnego (LNG) lub stosowanie biopaliw, powinny zostać uznane w Unii. Ważne jest propagowanie testowania i opracowywania nowych metod redukcji emisji, aby m.in. ograniczyć zmianę rodzaju transportu z transportu morskiego na lądowy.
- (25) Metody redukcji emisji oferują potencjalnie znaczne ograniczenia emisji. Komisja powinna zatem propagować testowanie i opracowywanie tych technologii, między innymi rozważając utworzenie programu finansowanego przy udziale przemysłu, który opierałby się na zasadach obowiązujących dla podobnych programów, takich jak program „Czyste niebo”.
- (26) Komisja we współpracy z państwami członkowskimi oraz zainteresowanymi stronami powinna dalej opracować środki wskazane w dokumencie roboczym służb Komisji z dnia 16 września 2011 r. zatytułowanym „Redukcja emisji zanieczyszczeń pochodzących z transportu morskiego i niezbędnik zrównoważonego transportu wodnego”.
- (27) Alternatywne metody redukcji emisji, takie jak niektóre rodzaje skrubierów, mogą powodować powstawanie odpadów, z którymi powinno się właściwie postępować i które nie powinny być zrzucane do morza. Do czasu zmiany dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku⁽¹⁾ państwa członkowskie powinny zapewnić, zgodnie z ciężącymi na nich zobowiązaniami międzynarodowymi, dostępność urządzeń odbiorczych w portach, które odpowiadają potrzebom statków wykorzystujących systemy oczyszczania gazów spalinowych. W procesie zmiany dyrektywy 2000/59/WE Komisja powinna rozważyć objęcie odpadów z systemów oczyszczania gazów spalinowych zasadą niedoliczania specjalnej opłaty do opłat portowych za odpady wytwarzane przez statki, o której mowa w tej dyrektywie.
- (28) W ramach przeglądu polityki jakości powietrza, który zostanie przeprowadzony w 2013 r., Komisja powinna rozważyć możliwość ograniczenia zanieczyszczenia powietrza, w tym na morzach terytorialnych państw członkowskich.
- (29) Dla wdrożenia dyrektywy 1999/32/WE ważne są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary. Państwa członkowskie powinny uwzględnić w ramach tych kar grzywny obliczone w taki sposób, aby pozbawiały one osoby odpowiedzialne przynajmniej korzyści gospodarczych płynących z popełnionego przez nie naruszenia oraz aby wysokość tych grzywien stopniowo wzrastała w przypadku powtarzania się naruszeń. Państwa członkowskie powinny powiadomić Komisję o przepisach dotyczących kar.

⁽¹⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 81.

- (30) W celu dostosowania przepisów dyrektywy 1999/32/WE do postępu naukowo-technicznego w taki sposób, aby zapewnić ścisłą zgodność z odpowiednimi instrumentami IMO, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany równoważnych wartości emisji oraz kryteriów stosowania metod redukcji emisji oraz zmiany art. 2 pkt 1, 2, 3, 3a, 3b i 4, art. 6 ust. 1a lit. b) i art. 6 ust. 2 dyrektywy 1999/32/WE w celu dostosowania przepisów tej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (31) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania dyrektywy 1999/32/WE należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽¹⁾.
- (32) Właściwe jest, aby Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki, ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiającym Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) ⁽²⁾, wspomagał Komisję w zatwierdzaniu metod redukcji emisji nieobjętych dyrektywą Rady 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia statków ⁽³⁾.
- (33) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽⁴⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki pomiędzy elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (34) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 1999/32/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 1999/32/WE

W dyrektywie 1999/32/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 ust. 2 lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) bez uszczerbku dla art. 3a, paliw stosowanych na pokładach statków stosujących metody redukcji emisji zgodnie z art. 4c i 4e.”;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. ciężki olej opałowy oznacza:

— każde ropopochodne paliwo ciekłe, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, wchodzące w zakres kodów CN 2710 19 51 do 2710 19 68, 2710 20 31, 2710 20 35, 2710 20 39, lub

— każde ropopochodne paliwo ciekłe, inne niż olej napędowy określony w pkt 2 i 3, które, z powodu ograniczeń jego destylacji, zalicza się do kategorii ciężkich olejów opałowych przeznaczonych do użycia jako paliwo, gdzie mniej niż 65 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 250 °C metodą ASTM D86. Jeśli destylacja nie może być ustalona metodą ASTM D86, produkt rafineryjny jest również zaliczany do kategorii ciężkich olejów opałowych;

2. olej napędowy oznacza:

— każde ropopochodne paliwo ciekłe, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, wchodzące w zakres kodów CN 2710 19 25, 2710 19 29, 2710 19 47, 2710 19 48, 2710 20 17 lub 2710 20 19, lub

— każde ropopochodne paliwo ciekłe, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, którego mniej niż 65 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 250 °C i którego co najmniej 85 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 350 °C, przy użyciu metody ASTM D86.

Oleje napędowe do silników wysokoprężnych, zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych (*), są wyłączone z niniejszej definicji. Paliwa używane w maszynach niebędących pojazdami drogowymi oraz ciągnikach rolniczych są również wyłączone z niniejszej definicji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 46 z 17.2.1997, s. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

(*) Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.”;

b) pkt 3a i 3b otrzymują brzmienie:

„3a. olej żeglugowy typu diesel oznacza każde paliwo żeglugowe zdefiniowane dla klasy DMB w tabeli I ISO 8217 z wyjątkiem odniesienia do zawartości siarki;

3b. olej napędowy żeglugowy oznacza każde paliwo żeglugowe zdefiniowane dla klas DMX, DMA i DMZ w tabeli I ISO 8217 z wyjątkiem odniesienia do zawartości siarki;”;

c) pkt 3m otrzymuje brzmienie:

„3m. metoda redukcji emisji oznacza każdy element instalacji, materiał lub każde urządzenie montowane na statku lub inną procedurę, alternatywne paliwo lub metodę zgodności, stosowane jako alternatywa dla niskosiarkowych paliw żeglugowych spełniających wymogi określone w niniejszej dyrektywie, które można zweryfikować, oznaczyć ilościowo i zastosować;”;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w obrębie ich terytorium nie stosowano ciężkich olejów opałowych, w których zawartość siarki przekracza 1 % na jednostkę masy.

2. Do dnia 31 grudnia 2015 r., z zastrzeżeniem odpowiedniego monitorowania emisji przez właściwe organy, ust. 1 nie ma zastosowania do ciężkich olejów opałowych stosowanych:

a) w obiektach energetycznego spalania objętych zakresem dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (*), które podlegają art. 4 ust. 1 lub 2 lub art. 4 ust. 3 lit. a) tej dyrektywy i które odpowiadają wartościom dopuszczalnym emisji dwutlenku siarki dla takich obiektów, określonym w tej dyrektywie;

b) w obiektach energetycznego spalania objętych zakresem dyrektywy 2001/80/WE, które podlegają art. 4 ust. 3 lit. b) i art. 4 ust. 6 tej dyrektywy i których średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;

c) w obiektach energetycznego spalania, które nie są objęte zakresem lit. a) lub b) i których średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;

d) w obiektach spalania w rafineriach, jeżeli średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki – uśredniona dla wszystkich obiektów energetycznego spalania danej rafinerii, niezależnie od rodzaju wykorzystanego paliwa lub mieszanki paliw, lecz z wyłączeniem obiektów objętych zakresem lit. a) i b), turbin gazowych i silników gazowych – nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym.

3. Od dnia 1 stycznia 2016 r., z zastrzeżeniem odpowiedniego monitorowania emisji przez właściwe organy, ust. 1 nie ma zastosowania do ciężkich olejów opałowych stosowanych:

a) w obiektach energetycznego spalania objętych zakresem rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady (**), które odpowiadają wartościom dopuszczalnym emisji dwutlenku siarki dla takich obiektów spalania, określonym w załączniku V do tej dyrektywy lub, jeżeli wartości dopuszczalne emisji nie mają zastosowania zgodnie z tą dyrektywą, których średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;

b) w obiektach energetycznego spalania, które nie są objęte zakresem lit. a) i których średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;

c) w obiektach spalania w rafineriach, jeżeli średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki – uśredniona dla wszystkich obiektów energetycznego spalania danej rafinerii, niezależnie od rodzaju wykorzystanego paliwa lub mieszanki paliw, lecz z wyłączeniem obiektów objętych zakresem lit. a), turbin gazowych i silników gazowych – nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym.

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby żaden obiekt energetycznego spalania, w którym stosuje się ciężkie oleje opałowe o zawartości siarki większej niż określona w ust. 1, nie był eksploatowany bez zezwolenia wydanego przez właściwy organ, który ustala wartości dopuszczalne emisji.

(*) Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1.

(**) Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.”;

b) skreśla się ust. 3;

4) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 3a

Maksymalna zawartość siarki w paliwie żeglutowym

Państwa członkowskie zapewniają, aby w obrębie ich terytorium nie stosowano paliw żeglutowych, w których zawartość siarki przekracza 3,50 % na jednostkę masy, z wyjątkiem paliw przeznaczonych do statków stosujących metody redukcji emisji, zgodnie z art. 4c, działające w systemach zamkniętych.”;

5) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w obrębie ich terytorium nie stosowano olejów napędowych, w których zawartość siarki przekracza 0,10 % na jednostkę masy.”;

6) w art. 4a wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglutowych stosowanych na morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych i w strefach kontroli zanieczyszczeń państw członkowskich, w tym w Obszarach Kontroli Emisji SO_x oraz na statkach pasażerskich wykonujących regularne usługi do lub z portów Unii”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby na ich morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych i w strefach kontroli zanieczyszczeń, będących częścią Obszarów Kontroli Emisji SO_x, nie stosowano paliw żeglutowych, jeżeli zawartość siarki w tych paliwach przekracza:

a) 1,00 % na jednostkę masy do dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) 0,10 % na jednostkę masy od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie do wszystkich statków pływających pod wszystkimi banderami, w tym statków, które rozpoczęły swój rejs poza Unią. Komisja bierze pod uwagę wszelkie przyszłe zmiany wymogów przewidzianych w Załączniku VI do konwencji MARPOL, mające zastosowanie w obrębie Obszarów Kontroli Emisji SO_x oraz, w stosownych przypadkach, bez zbędnej zwłoki składa niezbędne wnioski w celu dokonania odpowiedniej zmiany niniejszej dyrektywy.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby na ich morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach

ekonomicznych i w strefach kontroli zanieczyszczeń nie stosowano paliw żeglutowych, jeżeli zawartość siarki w tych paliwach przekracza:

a) 3,50 % na jednostkę masy od dnia 18 czerwca 2014 r.;

b) 0,50 % na jednostkę masy od dnia 1 stycznia 2020 r.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie do wszystkich statków pływających pod wszystkimi banderami, w tym statków, które rozpoczęły swój rejs poza Unią, bez uszczerbku dla ust. 1 i 4 niniejszego artykułu i art. 4b.”;

d) ust. 4, 5, 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„4. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby w statkach pasażerskich wykonujących regularne usługi do lub z portu Unii na ich morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych oraz w strefach kontroli zanieczyszczeń, niebędących częścią Obszarów Kontroli Emisji SO_x, nie stosowano paliw żeglutowych, w których zawartość siarki przekracza 1,50 % na jednostkę masy do dnia 1 stycznia 2020 r.

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za egzekwowanie tego wymogu przynajmniej w odniesieniu do statków pływających pod ich banderą oraz statków pływających pod wszystkimi banderami podczas pobytu w ich portach.

5. Państwa członkowskie wymagają prawidłowego prowadzenia dzienników okrętowych, z uwzględnieniem operacji wymiany paliwa.

5a. Państwa członkowskie dążą do zapewnienia dostępności paliw żeglutowych zgodnych z niniejszą dyrektywą oraz informują Komisję o dostępności tych paliw żeglutowych w ich portach i terminalach.

5b. Jeżeli państwo członkowskie ustali, że na danym statku nie przestrzega się określonych w niniejszej dyrektywie norm dotyczących paliwa żeglutowego, właściwy organ tego państwa członkowskiego ma prawo zażądać od tego statku:

a) okazania wykazu działań podjętych w ramach próby osiągnięcia zgodności; oraz

b) okazania dowodu na to, że podjęto próbę nabycia zgodnego z niniejszą dyrektywą paliwa żeglutowego zgodnie z planem podróży oraz – jeżeli paliwo to nie było dostępne w miejscu, w którym to zaplanowano – że podjęto próbę zlokalizowania alternatywnych źródeł takiego paliwa żeglutowego, a także że pomimo podjęcia wszelkich starań w celu zdobycia zgodnego z niniejszą dyrektywą paliwa żeglutowego nabycie takiego paliwa nie było możliwe.

Statek nie może być zmuszany do zmiany swojego ustalonego planu podróży ani do zbytniego opóźniania podróży w celu doprowadzenia do zgodności z przepisami.

W przypadku gdy statek przekazuje informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, zainteresowane państwo członkowskie bierze pod uwagę wszystkie stosowne okoliczności i przedstawione dowody w celu określenia odpowiednich działań, które należy podjąć, w tym podjęcia decyzji o niestosowaniu środków kontroli.

Jeżeli statek nie może nabyć paliwa żeglugowego zgodnego z niniejszą dyrektywą, powiadamia on o tym państwo, pod banderą którego pływa, oraz właściwe władze portu przeznaczenia.

Państwo członkowskie, w którym znajduje się port, powiadamia Komisję o przedstawieniu przez statek dowodów na brak dostępności paliwa żeglugowego zgodnego z niniejszą dyrektywą.

6. Zgodnie z prawidłem 18 Załącznika VI do konwencji MARPOL państwa członkowskie:

- a) prowadzą publicznie dostępny rejestr lokalnych dostawców paliwa żeglugowego;
- b) zapewniają, aby zawartość siarki we wszystkich paliwach żeglugowych sprzedawanych na ich terytorium była udokumentowana przez dostawcę w kwicie bunkrowym, do którego należy załączyć zalakowaną próbkę podpisaną przez przedstawiciela statku przyjmującego;
- c) podejmują działania wobec dostawców paliwa żeglugowego, co do których stwierdzono, że dostarczone przez nich paliwo jest niezgodne z danymi zawartymi w kwicie bunkrowym;
- d) zapewniają podjęcie działań zaradczych, mających na celu dostosowanie paliwa żeglugowego do przepisów w razie wykrycia paliwa niezgodnego z przepisami.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby oleje żeglugowe typu diesel nie były wprowadzane do obrotu na ich terytorium, jeżeli zawartość siarki w tych olejach przekracza 1,50 % na jednostkę masy.”;

e) skreśla się ust. 8;

7) art. 4b i 4c otrzymują brzmienie:

„Artykuł 4b

Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych stosowanych na statkach cumujących w portach Unii

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby statki cumujące w portach Unii nie stosowały paliw żeglugowych o zawartości siarki

przekraczającej 0,10 % na jednostkę masy, pozostawiając załódze dostatecznie dużo czasu na dokończenie wszelkich niezbędnych operacji wymiany paliwa możliwie najszybciej po przybyciu na miejsce cumowania i możliwie najpóźniej przed odpłynięciem.

Państwa członkowskie wymagają, aby czas każdej operacji wymiany paliwa był zarejestrowany w dzienniku okrętowym.

2. Ust. 1 nie stosuje się do statków, które:

- a) zgodnie z opublikowanym rozkładem rejsów mają cumować krócej niż dwie godziny;
- b) podczas cumowania w portach wyłączają wszystkie silniki i pobierają energię elektryczną z lądu.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby oleje napędowe żeglugowe nie były wprowadzane do obrotu na ich terytorium, jeżeli zawartość siarki w tych olejach przekracza 0,10 % na jednostkę masy.

Artykuł 4c

Metody redukcji emisji

1. Państwa członkowskie zezwalają na stosowanie metod redukcji emisji przez statki pływające pod wszystkimi banderami podczas pobytu w ich portach, na morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych oraz w strefach kontroli zanieczyszczeń, jako alternatywy dla stosowania paliw żeglugowych spełniających wymogi art. 4a i 4b, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Statki stosujące metody redukcji emisji, o których mowa w ust. 1, uzyskują w sposób ciągły redukcję emisji dwutlenku siarki co najmniej równorzędną redukcji, którą uzyskiwano by dzięki stosowaniu paliw żeglugowych spełniających wymogi określone w art. 4a i 4b. Równoważne wartości emisji określa się zgodnie z załącznikiem I.

2a. Jako rozwiązanie alternatywne w stosunku do redukcji emisji państwa członkowskie zachęcają statki przebywające w porcie do korzystania z lądowych systemów zasilania.

3. Metody redukcji emisji, o których mowa w ust. 1, spełniają kryteria określone w instrumentach, o których mowa w załączniku II.

4. W przypadku gdy jest to uzasadnione w świetle postępu naukowo-technicznego w dziedzinie alternatywnych metod redukcji emisji oraz aby zapewnić ścisłą zgodność z odnośnymi instrumentami i normami przyjętymi przez IMO, Komisja:

- a) jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 9a zmieniających załącznik I i II;

b) przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe wymogi dotyczące monitorowania emisji, w stosownych przypadkach. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2.”;

8) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 4d

Zatwierdzenie metod redukcji emisji stosowanych na pokładzie statków pływających pod banderą państwa członkowskiego

1. Metody redukcji emisji objęte zakresem dyrektywy Rady 96/98/WE (*) zatwierdza się zgodnie z tą dyrektywą.

2. Metody redukcji emisji nieobjęte ust. 1 niniejszego artykułu zatwierdza się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiającego Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) (**), z uwzględnieniem:

- a) wytycznych opracowanych przez IMO;
- b) wyników testów przeprowadzonych na mocy art. 4e;
- c) wpływu na środowisko, w tym możliwych do uzyskania redukcji emisji, oraz wpływu na ekosystemy w portach osłoniętych, przystaniach i ujściach rzek; oraz
- d) możliwości monitorowania i weryfikacji.

Artykuł 4e

Testy nowych metod redukcji emisji

Państwa członkowskie mogą, w razie potrzeby we współpracy z innymi państwami członkowskimi, zezwolić na przeprowadzenie testów metod redukcji emisji na statkach pływających pod ich banderą lub na obszarach morskich w obrębie ich jurysdykcji. Podczas tych testów stosowanie paliw żeglugowych spełniających wymogi art. 4a i 4b nie jest obowiązkowe, jeżeli zostaną spełnione wszystkie poniższe warunki:

- a) Komisja oraz państwo, w którym znajduje się dany port, zostaną powiadomione na piśmie co najmniej sześć miesięcy przed rozpoczęciem testów;
- b) pozwolenie na testy będzie obowiązywało nie dłużej niż 18 miesięcy;
- c) wszystkie statki uczestniczące w testach będą miały zainstalowane zabezpieczone przed manipulacją urządzenia zapewniające nieprzerwane monitorowanie emisji gazów wylotowych, stosowane przez cały okres trwania testów;

d) na wszystkich statkach uczestniczących w testach zostanie osiągnięta redukcja emisji, która będzie co najmniej równorzędna z wynikami, które uzyskano by w wyniku zastosowania wartości dopuszczalnych siarki w paliwach określonych w niniejszej dyrektywie;

e) zostanie zapewniony właściwy system gospodarowania odpadami, które powstały w wyniku zastosowania metod redukcji emisji w całym okresie trwania testów;

f) przez cały okres trwania testów będzie dokonywana ocena wpływu na środowisko morskie, w szczególności na ekosystemy w portach osłoniętych, przystaniach i ujściach rzek; oraz

g) w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia testów ich pełne wyniki zostaną przekazane Komisji i udostępnione publicznie.

Artykuł 4f

Środki finansowe

Państwa członkowskie mogą przyjąć środki finansowe na korzyść podmiotów, na które ma wpływ niniejsza dyrektywa, w przypadkach gdy środki takie są zgodne z zasadami pomocy państwa, które obowiązują lub które mają zostać przyjęte w tym zakresie.

(*) Dz.U. L 46 z 17.2.1997, s. 25.

(**) Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.”;

9) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Pobieranie próbek i analiza

1. Państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne środki, aby sprawdzić przez pobieranie próbek, że zawartość siarki w stosowanych paliwach jest zgodna z art. 3, 3a, 4, 4a i 4b. Pobieranie próbek rozpoczyna się w dniu wejścia w życie wartości dopuszczalnej dla maksymalnej zawartości siarki w danym paliwie. Przeprowadza się je okresowo z odpowiednią częstotliwością i w odpowiedniej ilości w taki sposób, aby próbki były reprezentatywne dla badanego paliwa oraz, w przypadku paliwa żeglugowego, dla paliwa stosowanego przez statki w danych obszarach morskich i w danych portach. Próbki są poddawane analizie bez zbędnej zwłoki.

1a. Zastosowanie mają następujące metody pobierania próbek, analizy oraz kontroli paliwa żeglugowego:

- a) kontrola dzienników okrętowych oraz kwitów bunkrowych;

oraz, w stosownych przypadkach, następujące metody pobierania próbek i analizy:

b) pobieranie próbek paliwa żeglugowego przeznaczonego do spalania na statku, w trakcie jego dostawy na statek, zgodnie z Wytocznymi w sprawie pobierania próbek paliwa celem określenia zgodności ze zmienionym Załącznikiem VI do konwencji MARPOL, przyjętymi w dniu 17 lipca 2009 r. w drodze rezolucji 182(59) Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego (MEPC) IMO, oraz analiza zawartości siarki w tym paliwie; lub

c) pobieranie próbek i analiza zawartości siarki w paliwie żeglugowym przeznaczonym do spalania na statku, znajdującym się w zbiornikach, tam gdzie jest to możliwe do zrealizowania z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, oraz w zaplombowanych próbkach oleju bunkrowego na pokładzie statku.

1b. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych w odniesieniu do:

a) częstotliwości pobierania próbek;

b) metod pobierania próbek;

c) definicji próbki reprezentatywnej dla badanego paliwa.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

2. Metodą odniesienia przyjętą w celu określenia zawartości siarki jest metoda ISO 8754 (2003) lub PrEN ISO 14596 (2007).

W celu ustalenia, czy dostarczane i stosowane na pokładach statków paliwo żeglugowe odpowiada wartościom dopuszczalnym siarki zgodnym z wymogami określonymi w art. 3a, 4, 4a i 4b, stosuje się procedurę weryfikacji paliwa określoną w dodatku VI do Załącznika VI do konwencji MARPOL.”;

10) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do dnia 30 czerwca każdego roku na podstawie wyników pobierania próbek, analizy i kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 6 państwa członkowskie dostarczają Komisji sprawozdanie dotyczące przestrzegania norm dotyczących siarki określonych w niniejszej dyrektywie na rok poprzedni.

Na podstawie sprawozdań otrzymanych zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu oraz powiadomień dotyczących braku dostępności paliwa żeglugowego zgodnego z niniejszą dyrektywą, przedstawionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 4a ust. 5b

akapit piąty, Komisja w terminie 12 miesięcy od daty, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, sporządza i publikuje sprawozdanie z wykonania niniejszej dyrektywy. Komisja ocenia potrzebę dalszego zaostreżenia odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy oraz złożenia w związku z tym odpowiednich wniosków ustawodawczych.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Komisja może przyjąć akty wykonawcze w odniesieniu do informacji, które należy zamieścić w sprawozdaniu, oraz do formatu sprawozdania. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2.”;

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w stosownym przypadku wraz z wnioskami ustawodawczymi. W sprawozdaniu Komisja zbada potencjał ograniczenia zanieczyszczenia powietrza, uwzględniając między innymi: roczne sprawozdania składane zgodnie z ust. 1 i 1a; zaobserwowaną jakość powietrza i zakwaszenie; koszty paliw; potencjalny wpływ gospodarczy oraz zaobserwowane zmiany rodzaju transportu; a także postępy w ograniczaniu emisji ze statków.

3. We współpracy z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami Komisja opracuje do dnia 31 grudnia 2012 r. właściwe środki, w tym środki wyszczególnione w dokumencie roboczym służb Komisji z dnia 16 września 2011 r. zatytułowanym »Redukcja emisji zanieczyszczeń pochodzących z transportu morskiego i niezbędny zrównoważony transport wodny«, wspierające przestrzeganie norm środowiskowych określonych w niniejszej dyrektywie, a także minimalizujące potencjalne negatywne oddziaływanie.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 9a w odniesieniu do dostosowania art. 2 pkt 1, 2, 3, 3a, 3b i 4, art. 6 ust. 1a lit. b) i art. 6 ust. 2 do postępu naukowo-technicznego. Dostosowanie takie nie może spowodować jakiegokolwiek bezpośredniej zmiany zakresu niniejszej dyrektywy lub wartości dopuszczalnych siarki w paliwie określonych w niniejszej dyrektywie.”;

11) skreśla się art. 8;

12) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.”;

13) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4c ust. 4 i art. 7 ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 17 grudnia 2012 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4c ust. 4 i art. 7 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4c ust. 4 i art. 7 ust. 4 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

14) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Kary

1. Państwa członkowskie ustalają kary, które stosuje się w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Ustalone kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające i mogą obejmować grzywny obliczone w taki sposób, aby pozbawiały one osoby odpowiedzialne przynajmniej korzyści gospodarczych płynących z popełnienia przez nie naruszenia oraz aby wysokość tych grzywien stopniowo wzrastała w przypadku powtarzania się naruszeń.”;

15) załącznik do dyrektywy 1999/32/WE zastępuje się załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 czerwca 2014 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 3***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 4***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 listopada 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

**RÓWNOWAŻNE WARTOŚCI EMISJI DLA METOD REDUKCJI EMISJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 4c
UST. 2**

Wartości dopuszczalne siarki w paliwie żeglugowym, o których mowa w art. 4a i 4b i w przepisach 14.1 i 14.4 Załącznika VI do konwencji MARPOL, oraz odpowiadające im wartości emisji, o których mowa w art. 4c ust. 2:

Zawartość siarki w paliwie żeglugowym (% m/m)	Współczynnik emisji SO ₂ (ppm)/CO ₂ (% obj.)
3,50	151,7
1,50	65,0
1,00	43,3
0,50	21,7
0,10	4,3

Uwaga:

- Wartość dopuszczalna współczynnika emisji ma zastosowanie wyłącznie w przypadku użycia destylowanych lub pozostałościowych olejów napędowych.
- W uzasadnionych przypadkach, gdy stężenie CO₂ jest zmniejszone przez jednostkę oczyszczania gazów spalinowych (EGC), pomiaru stężenia CO₂ można dokonywać przy wlocie do jednostki EGC, pod warunkiem że można jednoznacznie dowieść prawidłowości tej metody.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA STOSOWANIA METOD REDUKCJI EMISJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 4c UST. 3

Metody redukcji emisji, o których mowa w art. 4c, odpowiadają – w stosownych przypadkach – co najmniej kryteriom określonym w następujących instrumentach:

Metoda redukcji emisji	Kryteria stosowania
Mieszanina paliwa żeglugowego i oparów skroplonego gazu	Decyzja Komisji 2010/769/UE z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie ustanowienia kryteriów stosowania przez gazowce LNG metod technicznych jako alternatywy dla stosowania paliw żeglugowych o niskiej zawartości siarki spełniających wymogi art. 4b dyrektywy Rady 1999/32/WE odnoszącej się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych zmienionej dyrektywą 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych ⁽¹⁾ .
Systemy oczyszczania gazów spalinyowych	Rezolucja MEPC.184(59) przyjęta dnia 17 lipca 2009 r. „Ścieki pochodzące z systemów oczyszczania gazów spalinowych wykorzystujących substancje chemiczne, dodatki, preparaty i odnośne substancje chemiczne powstałe na miejscu”, o których mowa w pkt 10.1.6.1 rezolucji MEPC.184(59), nie są zrzucane do morza, w tym do portów osłoniętych, przystani i ujść rzek, chyba że operator statku dowiedzie, że zrzut takich ścieków nie wywiera znacznego negatywnego wpływu na zdrowie ludzkie i środowisko i nie stanowi dla nich zagrożenia. Jeżeli stosowaną substancją chemiczną jest soda kaustyczna, wystarczy że ścieki spełniają kryteria określone w rezolucji MEPC.184(59), a ich pH nie przekracza 8,0.
Biopaliwa	Zastosowanie biopaliw zgodnie z definicją w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽²⁾ zgodnych z odnośnymi normami CEN i ISO. Mieszaniny biopaliw i paliw żeglugowych muszą być zgodne z normami dotyczącymi zawartości siarki określonymi w art. 3a, art. 4a ust. 1, 1a i 4 oraz art. 4b niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 14.12.2010, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.”

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1099/2012

z dnia 26 listopada 2012 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 270/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215 ust. 2,

uwzględniając decyzję Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie ⁽¹⁾,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) rozporządzenie Rady (UE) nr 270/2011 ⁽²⁾ nadaje skuteczność środkom przewidzianym w decyzji 2011/172/WPZiB.
- (2) Decyzja Rady 2012/723/WPZiB ⁽³⁾ przewiduje wprowadzenie zmiany do decyzji 2011/172/WPZiB, by zezwolić na uwolnienie niektórych zamrożonych środków lub zasobów gospodarczych, w przypadku gdy są one konieczne do spełnienia warunków określonych w orzeczeniu sądowym lub administracyjnym wydanym w Unii lub w orzeczeniu sądowym wykonalnym w państwie członkowskim.
- (3) Artykuł 9 rozporządzenia (UE) nr 270/2011 dotyczy przekazywania informacji, które mają być przekazywane przez osoby fizyczne, podmioty i organy właściwym organom państw członkowskich, które muszą być podawane Komisji w celu ułatwienia przestrzegania przepisów tego rozporządzenia. Zgodnie z art. 9 ust. 2 wszelkie informacje dostarczone lub otrzymane mają być wykorzystywane jedynie do celów, dla których je dostarczono lub otrzymano. Jednakże nie powinno to uniemożliwiać państwom członkowskim przekazywania takich informacji, zgodnie z ich prawem krajowym, odpowiednim organom Egiptu i innym państwom członkowskim, w razie konieczności, w celu wsparcia procesu odzyskiwania sprzeniewierzonych środków.

- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 270/2011,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 270/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. W drodze odstępstwa od art. 2 właściwe organy w państwach członkowskich, wyszczególnione na stronach internetowych wymienionych w załączniku II, mogą zezwolić na uwolnienie niektórych zamrożonych środków lub zasobów gospodarczych po spełnieniu następujących warunków:

- a) dane środki finansowe lub zasoby gospodarcze są przedmiotem arbitralnej decyzji wydanej przed datą umieszczenia w załączniku I osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu, o których mowa w art. 2, lub są przedmiotem orzeczenia sądowego lub administracyjnego wydanego w Unii, lub orzeczenia sądowego wykonalnego w danym państwie członkowskim przed tą datą lub po tej dacie;
- b) środki finansowe lub zasoby gospodarcze zostaną wykorzystane wyłącznie w celu zaspokojenia roszczeń zabezpieczonych takim orzeczeniem lub uznanych za uzasadnione w takim orzeczeniu, w granicach określonych w mających zastosowanie przepisach ustawowych i wykonawczych regulujących prawa osób posiadających takie roszczenia;
- c) orzeczenie nie jest na korzyść osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu wymienionych w załączniku I; oraz
- d) uznanie orzeczenia nie jest sprzeczne z porządkiem publicznym danego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 63.

⁽²⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 4.

⁽³⁾ Zob. s. 44 niniejszego Dziennika Urzędowego.

2. Zainteresowane państwo członkowskie informuje inne państwa członkowskie i Komisję o wszelkich zezwoleniach wydanych na podstawie niniejszego artykułu.”;

pod warunkiem że wszelkie takie odsetki, inne dochody oraz płatności zostaną zamrożone zgodnie z art. 2 ust. 1.”;

2) art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Art. 2 ust. 2 nie stosuje się w odniesieniu do dodawania do zamrożonych rachunków:

- a) odsetek lub innych dochodów należnych od tych rachunków; lub
- b) płatności należnych z tytułu umów, porozumień lub zobowiązań, które zostały zawarte lub powstały przed datą umieszczenia w załączniku I osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu, o których mowa w art. 2; lub
- c) płatności należnych z tytułu orzeczenia sądowego, decyzji administracyjnej lub orzeczenia arbitrażowego, wydanych w Unii lub wykonalnych w danym państwie członkowskim,

3) w art. 9 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Ustęp 2 nie uniemożliwia państwom członkowskim przekazywania takich informacji, zgodnie z ich prawem krajowym, odpowiednim organom Egiptu i innym państwom członkowskim, w razie konieczności, w celu wsparcia procesu odzyskiwania sprzeniewierzonych środków.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Rady
G. DEMOSTHENOUS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1100/2012**z dnia 26 listopada 2012 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215 ust. 2,

uwzględniając decyzję Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji ⁽¹⁾,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (UE) nr 101/2011 ⁽²⁾ nadaje skuteczność środkom, o których mowa w decyzji 2011/72/WPZiB.
- (2) Decyzja Rady 2012/724/WPZiB ⁽³⁾ wprowadza zmianę do odstępstw przewidzianych w decyzji 2011/72/WPZiB, by zezwolić na uwalnianie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, które potrzebne są do wykonania wydanego w Unii orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej, lub orzeczenia sądowego wykonalnego w danym państwie członkowskim.
- (3) Artykuł 9 rozporządzenia (UE) nr 101/2011 dotyczy udostępniania przez osoby, podmioty i organy właściwym organom państw członkowskich informacji, które muszą być przekazane Komisji w celu ułatwienia zapewnienia zgodności z tym rozporządzeniem. Zgodnie z art. 9 ust. 2 wszelkie przekazywane lub otrzymywane informacje mają być używane wyłącznie do celów, dla których zostały przekazane lub otrzymane. Jednakże nie powinno to stać na przeszkodzie udostępniania takich informacji przez państwa członkowskie, zgodnie z ich prawem krajowym, odpowiednim organom Tunezji lub innym państwom członkowskim, gdy jest to niezbędne, w celu ułatwienia odzyskania sprzeniewierzonych aktywów.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 101/2011,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 101/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. W drodze odstępstwa od art. 2 właściwe organy w państwach członkowskich, wyszczególnione na stronach internetowych wymienionych w załączniku II, mogą udzielić

zezwolenia na uwolnienie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych po spełnieniu następujących warunków:

- a) środki finansowe lub zasoby gospodarcze są przedmiotem orzeczenia arbitrażowego wydanego przed dniem, w którym osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ, o których mowa w art. 2, zostały umieszczone w załączniku I, lub orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej wydanych w Unii, lub orzeczenia sądowego wykonalnego w danym państwie członkowskim przed tym dniem lub później;
- b) środki finansowe lub zasoby gospodarcze zostaną wykorzystane wyłącznie do zaspokojenia roszczeń zabezpieczonych takim orzeczeniem lub uznanych za uzasadnione w takim orzeczeniu, w granicach określonych w mających zastosowanie przepisach ustawowych i wykonawczych regulujących prawa osób posiadających takie roszczenia;
- c) decyzja lub orzeczenie nie zostało wydane na rzecz osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu wymienionych w załączniku I; oraz
- d) uznanie orzeczenia nie jest sprzeczne z porządkiem publicznym danego państwa członkowskiego.

2. Zainteresowane państwo członkowskie informuje inne państwa członkowskie i Komisję o wszelkich zezwoleniach wydanych na podstawie niniejszego artykułu.”;

- 2) art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Art. 2 ust. 2 nie ma zastosowania do kwot dodatkowych na zamrożonych rachunkach w postaci:

- a) odsetek lub innych dochodów należnych od tych rachunków; lub
- b) płatności należnych z tytułu umów, porozumień lub zobowiązań, które zostały zawarte lub powstały przed datą umieszczenia w załączniku I osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu, o których mowa w art. 2; lub
- c) płatności należnych z tytułu orzeczenia sądowego, decyzji administracyjnej lub orzeczenia arbitrażowego, wydanych w Unii lub wykonanych w danym państwie członkowskim,

pod warunkiem że wszelkie takie odsetki, inne dochody oraz płatności zostaną zamrożone zgodnie z art. 2 ust. 1.”;

- 3) w art. 9 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Ustęp 2 nie stoi na przeszkodzie udostępniania informacji przez państwa członkowskie, zgodnie z ich prawem krajowym, odpowiednim organom Tunezji i innym państwom członkowskim, gdy jest to niezbędne, w celu ułatwienia odzyskania sprzeniewierzonych aktywów.”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 28 z 2.2.2011, s. 62

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 5.2.2011, s. 1.

⁽³⁾ Zob. s. 45 niniejszego Dziennika Urzędowego.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Rady
G. DEMOSTHENOUS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1101/2012**z dnia 26 listopada 2012 r.****zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 247,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽²⁾ nowe kody CN mają zastosowanie do olejów napędowych i opałowych zawierających biodiesel. Zmiany te mogą wpłynąć na przemysł olejów mineralnych, ponieważ niektóre operacje mieszania w ramach procedury składu celnego i w wolnych obszarach celnych nie są już dozwolone jako „zwyczajowe zabiegi”, gdyż powodują zmianę ośmiocyfrowego kodu CN.
- (2) Należy znaleźć rozwiązanie umożliwiające kontynuowanie procesu mieszania olejów napędowych lub opałowych niezawierających biodiesla z olejami napędowymi lub opałowymi zawierającymi biodiesel, klasyfikowanymi do działu 27 Nomenklatury scalonej, w ramach procedury składu celnego i w wolnych obszarach celnych, jak miało to miejsce przed wejściem w życie rozporządzenia (UE) nr 1006/2011 w dniu 1 stycznia 2012 r.

- (3) Należy zezwolić na mieszanie olejów napędowych lub opałowych z biodieslem, aby nie było konieczne oddzielne składowanie obydwu rodzajów towaru. Jednakże uwzględniając uwagę dodatkową 2 do działu 27 Nomenklatury scalonej, otrzymana mieszanina musi zawierać mniej niż 0,5 % objętościowo odpowiednio biodiesla lub olejów napędowych lub opałowych.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik 72 do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽³⁾.
- (5) Aby umożliwić wygaśnięcie długów celnych, które powstały od dnia 1 stycznia 2012 r. w wyniku wprowadzenia nowych kodów CN, zmiana powinna obowiązywać z mocą wsteczną.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik 72 do rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 282 z 28.10.2011, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku 72 akapit drugi po pkt 14 wprowadza się pkt 14a i 14b w brzmieniu:

- „14a. mieszanie olejów napędowych lub opałowych niezawierających biodiesla z olejami napędowymi lub opałowymi zawierającymi biodiesel, klasyfikowanymi do działu 27 Nomenklatury scalonej, w celu otrzymania stałej jakości lub jakości wymaganej przez klienta, bez zmiany rodzaju towarów, nawet jeśli skutkiem tych zabiegów jest inny ośmiocyfrowy kod CN;
 - 14b. mieszanie olejów napędowych lub opałowych z biodieslem tak, aby otrzymana mieszanina zawierała mniej niż 0,5 % objętościowo biodiesla, oraz mieszanie biodiesla z olejami napędowymi lub opałowymi tak, aby otrzymana mieszanina zawierała mniej niż 0,5 % objętościowo olejów napędowych lub opałowych.”.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1102/2012**z dnia 26 listopada 2012 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	44,1
	MA	45,9
	MK	37,4
	TN	73,5
	TR	80,9
	ZZ	56,4
0707 00 05	AL	64,5
	MA	141,4
	MK	58,4
	TR	117,0
	ZZ	95,3
0709 93 10	MA	88,1
	TR	111,2
	ZZ	99,7
0805 20 10	MA	138,7
	ZZ	138,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	65,5
	HR	35,6
	TR	85,9
	ZZ	62,3
0805 50 10	AR	68,7
	TR	85,4
	ZA	49,1
	ZZ	67,7
0808 10 80	CN	79,8
	MK	33,9
	NZ	138,3
	US	125,6
	ZA	137,2
	ZZ	103,0
0808 30 90	CN	56,6
	TR	116,3
	US	136,8
	ZZ	103,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1103/2012**z dnia 26 listopada 2012 r.****zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych cel przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 892/2012 na rok gospodarczy 2012/2013**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kwoty cen reprezentatywnych oraz dodatkowych cel stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru surowego oraz niektórych syropów zostały ustalone na rok gospodarczy 2012/2013 rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 892/2012 ⁽³⁾. Ceny te i cła zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1092/2012 ⁽⁴⁾.

- (2) Dane, którymi dysponuje obecnie Komisja, stanowią podstawę do korekty wymienionych kwot, zgodnie z art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006.

- (3) Ze względu na konieczność zapewnienia, że środek ten będzie mieć zastosowanie możliwie jak najszybciej po udostępnieniu aktualnych danych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe cła mające zastosowanie przy przywozie produktów, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, ustalone na rok gospodarczy 2012/2013 rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 892/2012, zostają zmienione i są zamieszczone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 263 z 28.9.2012, s. 37.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 323 z 22.11.2012, s. 15.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione kwoty cen reprezentatywnych i dodatkowych cel przywozowych dla cukru białego, cukru surowego oraz produktów objętych kodem CN 1702 90 95, mające zastosowanie od dnia 27 listopada 2012 r.

(w EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto produktu	Kwota dodatkowego cła za 100 kg netto produktu
1701 12 10 ⁽¹⁾	34,63	0,76
1701 12 90 ⁽¹⁾	34,63	4,22
1701 13 10 ⁽¹⁾	34,63	0,90
1701 13 90 ⁽¹⁾	34,63	4,52
1701 14 10 ⁽¹⁾	34,63	0,90
1701 14 90 ⁽¹⁾	34,63	4,52
1701 91 00 ⁽²⁾	39,67	5,57
1701 99 10 ⁽²⁾	39,67	2,44
1701 99 90 ⁽²⁾	39,67	2,44
1702 90 95 ⁽³⁾	0,40	0,28

⁽¹⁾ Odnosi się do jakości standardowej określonej w pkt III załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽²⁾ Odnosi się do jakości standardowej określonej w pkt II załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽³⁾ Stawka dla zawartości sacharozy wynoszącej 1 %.

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2012/39/UE

z dnia 26 listopada 2012 r.

zmieniająca dyrektywę 2006/17/WE w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących badania tkanek i komórek ludzkich

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 28 lit. e),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Komisji 2006/17/WE z dnia 8 lutego 2006 r. wprowadzająca w życie dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących dawstwa, pobierania i badania tkanek i komórek ludzkich ⁽²⁾ wymaga, aby badaniom na obecność przeciwciał HTLV-I poddawano dawców mieszkających na obszarach o wysokiej zachorowalności lub pochodzących z takich obszarów lub których partnerzy seksualni bądź rodzice pochodzą z takich obszarów. Badanie to jest wymagane zarówno w odniesieniu do dawców komórek rozrodczych, zgodnie z załącznikiem III do dyrektywy 2006/17/WE, jak i dla innych dawców, zgodnie z załącznikiem II do tej dyrektywy.
- (2) Z najnowszych dowodów naukowych dostarczonych przez Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) oraz z doświadczenia wynikającego z praktyki wynika, że przy obecnym stanie wiedzy naukowej bardzo trudno jest określić obszary wysokiej zachorowalności w przypadku HTLV-I. Wymaganie to nie jest zatem wprowadzane w jednolity sposób.
- (3) „Zachorowalność” określa częstotliwość występowania nowych przypadków choroby lub stanu, natomiast „chorobowość” oznacza część populacji dotkniętą daną chorobą w określonym czasie. W praktyce dane dotyczące chorobowości są łatwiej dostępne niż dane dotyczące zachorowalności. Ponadto chorobowość jest miernikiem bardziej odpowiednim niż zachorowalność przy ocenie skutków społecznych choroby przewlekłej i ocenie dalszych potrzeb. Należy zatem zastąpić odniesienia do wysokiej zachorowalności odniesieniami do wysokiej

chorobowości, aby zapewnić bardziej spójne wdrożenie wymogów badawczych związanych z HTLV-I w poszczególnych państwach członkowskich.

- (4) Punkt 4.2 załącznika III do dyrektywy 2006/17/WE przewiduje, że próbki krwi muszą być pobrane w czasie każdego pobierania, zarówno w przypadku dawstwa partnerskiego (nie do bezpośredniego użycia), jak i dawstwa komórek rozrodczych przez osoby inne niż partnerzy.
- (5) W odniesieniu do dawstwa partnerskiego komórek rozrodczych, z najnowszych dowodów naukowych wynika, że wymóg przeprowadzania badań w stałych odstępach czasowych, do maksimum 24 miesięcy, nie zmniejszyłby poziomu bezpieczeństwa danych komórek, pod warunkiem zapewnienia odpowiednich systemów bezpieczeństwa i jakości w bankach tkanek wykorzystujących techniki rozrodu wspomaganego medycznie, zgodnie z art. 16 dyrektywy 2004/23/WE. W tych odstępach czasu można polegać na wynikach poprzednich badań przeprowadzonych u tego samego dawcy.
- (6) Badanie w czasie każdego pobierania nie poprawia bezpieczeństwa komórek rozrodczych w przypadku dawstwa między partnerami, a z doświadczenia wynikającego z praktyki wynika, że wymóg ten jest kosztowny i uciążliwy zarówno dla pacjentów, jak i systemów opieki zdrowotnej. Aby działać w sposób bardziej proporcjonalny do założonego celu w zakresie bezpieczeństwa, wskazane jest zatem, aby pozwolić państwom członkowskim, by wymagały badania w stałych odstępach czasu, które mogą określić do maksymalnie 24 miesięcy, zamiast badania w czasie każdego pobierania.
- (7) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 29 dyrektywy 2004/23/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załącznikach II i III do dyrektywy 2006/17/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 17 czerwca 2014 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 48.

⁽²⁾ Dz.U. L 38 z 9.2.2006, s. 40.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach II i III do dyrektywy 2006/17/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku II pkt 1.2 otrzymuje brzmienie:

„1.2. Badaniom na obecność przeciwciał HTLV-I poddaje się dawców mieszkających na obszarach o wysokiej chorobowości lub pochodzących z takich obszarów, lub których partnerzy seksualni bądź rodzice pochodzą z takich obszarów”;

2) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 2.4 otrzymuje brzmienie:

„2.4. Badaniom na obecność przeciwciał HTLV-I poddaje się dawców mieszkających na obszarach o wysokiej chorobowości lub pochodzących z takich obszarów, lub których partnerzy seksualni bądź rodzice pochodzą z takich obszarów”;

b) punkt 3.3 otrzymuje brzmienie:

„3.3. Badaniom na obecność przeciwciał HTLV-I poddaje się dawców mieszkających na obszarach o wysokiej chorobowości lub pochodzących z takich obszarów, lub których partnerzy seksualni bądź rodzice pochodzą z takich obszarów”;

c) punkt 4.2 otrzymuje brzmienie:

„4.2. W przypadku dawstwa przez osoby inne niż partnerzy, próbki krwi muszą być pobrane w czasie każdego pobierania.

W przypadku dawstwa przez partnerów (nie do bezpośredniego użycia), próbki krwi muszą być pobrane w terminie trzech miesięcy przed pierwszym oddaniem krwi. W przypadku dalszego dawstwa partnerskiego przez tego samego dawcę, muszą być pobrane kolejne próbki krwi zgodnie z prawodawstwem krajowym, lecz nie później niż 24 miesiące od wcześniejszego pobrania próbek.”.

DYREKTYWA KOMISJI 2012/40/UE**z dnia 26 listopada 2012 r.****zawierająca sprostowanie do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Artykuł 1

Załącznik I do dyrektywy 98/8/WE zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

uwzględniając dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 2 akapit drugi,**Artykuł 2**

a także mając na uwadze, co następuje:

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 marca 2013 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

(1) Dyrektywa Komisji 2009/91/WE z dnia 31 lipca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia tetraboranu disodu jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy ⁽²⁾ określa tetraboran disodu trzema numerami CAS dla trzech różnych postaci tej substancji. Numery CAS opierają się na sprawozdaniu przedłożonym Komisji przez Niderlandy w dniu 7 lipca 2006 r. i zatwierdzonym przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych w dniu 20 lutego 2009 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

(2) Niderlandy poinformowała Komisję, że numer CAS dla postaci pięciowodnej w pierwotnym sprawozdaniu był nieprawidłowy, oraz przedłożyła Komisji zmienione sprawozdanie, zgodnie z którym prawidłowy numer CAS dla tej postaci to 12179-04-3. Zmienione sprawozdanie zostało zatwierdzone przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych w dniu 25 maja 2012 r.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.**Artykuł 4**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do dyrektywy 98/8/WE.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

(4) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 201 z 1.8.2009, s. 39.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do dyrektywy 98/8/WE trzecia kolumna pozycji nr 24 otrzymuje brzmienie:

Nazwa IUPAC
numery identyfikacyjne

„Tetraboran disodu

Nr WE: 215-540-4

Nr CAS (bezwodny): 1330-43-4

Nr CAS (pięciowodny): 12179-04-3

Nr CAS (dziesięciowodny): 1303-96-4”

DYREKTYWA KOMISJI 2012/41/UE**z dnia 26 listopada 2012 r.****zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu rozszerzenia włączenia kwasu nonanowego jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy na produkty typu 2****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 2 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽²⁾ ustanawia wykaz substancji czynnych, które mają zostać poddane ocenie w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE. Wykaz ten obejmuje kwas nonanowy.
- (2) W dyrektywie Komisji 2011/13/UE z dnia 8 lutego 2011 r. zmieniającej dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia kwasu nonanowego jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy⁽³⁾ włączono kwas nonanowy jako substancję czynną do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE pod kątem stosowania w produktach typu 19, „repelenty i atraktanty”, zgodnie z definicją w załączniku V do dyrektywy 98/8/WE.
- (3) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 kwas nonanowy został oceniony zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE pod kątem stosowania w produktach typu 2, „środki odkażające do użytku prywatnego i stosowane w sektorze zdrowia publicznego oraz inne produkty biobójcze”, zgodnie z definicją w załączniku V do dyrektywy 98/8/WE.
- (4) Austria została wyznaczona jako państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy i w dniu 6 sierpnia 2010 r. przedłożyła Komisji sprawozdanie właściwego organu, wraz z zaleceniem, zgodnie z art. 14 ust. 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007.
- (5) Sprawozdanie właściwego organu zostało poddane przeglądowi przez państwa członkowskie i Komisję. Zgodnie z art. 15 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 w dniu 25 maja 2012 r. wyniki przeglądu zostały włączone do sprawozdania z oceny przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych.
- (6) Na podstawie przeprowadzonych ocen można oczekiwać, że „środki odkażające do użytku prywatnego i stosowane w sektorze zdrowia publicznego oraz inne

produkty biobójcze” zgodnie z definicją w załączniku V do dyrektywy 98/8/WE i zawierające kwas nonanowy spełniają wymogi ustanowione w art. 5 dyrektywy 98/8/WE. Należy zatem rozszerzyć włączenie kwasu nonanowego do załącznika I do tej dyrektywy na produkty typu 2.

- (7) Nie wszystkie potencjalne zastosowania zostały ocenione na poziomie unijnym. Dlatego stosowne jest, aby państwa członkowskie dokonały oceny tych scenariuszy zastosowań lub narażenia oraz ryzyka w odniesieniu do środowisk i populacji ludzi nieuwzględnionych w odpowiedni sposób w ocenie ryzyka na poziomie unijnym oraz aby w momencie wydawania zezwoleń na produkty zapewniły podjęcie odpowiednich środków lub nałożenie obowiązku spełnienia szczególnych warunków w celu ograniczenia stwierdzonych rodzajów ryzyka do dopuszczalnego poziomu.
- (8) Ze względu na właściwości drażniące tej substancji, należy wymagać, aby narażenie podczas stosowania przez użytkowników nieprofesjonalnych było zminimalizowane poprzez projekt opakowania, chyba że we wniosku o zezwolenie na stosowanie produktu można wykazać, że zagrożenie dla zdrowia ludzi może zostać ograniczone do dopuszczalnego poziomu za pomocą innych środków.
- (9) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny być stosowane jednocześnie we wszystkich państwach członkowskich, tak aby zapewnić równe traktowanie produktów biobójczych w produktach typu 2 zawierających substancję czynną kwas nonanowy na rynku Unii oraz właściwe ogólne funkcjonowanie rynku produktów biobójczych.
- (10) Należy przewidzieć odpowiednią ilość czasu, zanim substancja czynna zostanie włączona do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE, aby umożliwić państwom członkowskim i zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymogów wynikających z włączenia oraz aby zagwarantować wnioskodawcom, którzy przygotowali dokumenty, możliwość pełnego wykorzystania 10-letniego okresu ochrony informacji, który – zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) dyrektywy 98/8/WE – rozpoczyna się od dnia włączenia.
- (11) Po włączeniu państwom członkowskim należy przyznać odpowiedni czas na wprowadzenie w życie przepisów art. 16 ust. 3 dyrektywy 98/8/WE.
- (12) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 98/8/WE.
- (13) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji w sprawie dokumentów wyjaśniających z 28 września 2011 r.⁽⁴⁾ państwa członkowskie

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3.⁽³⁾ Dz.U. L 34 z 9.2.2011, s. 52.⁽⁴⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji.

- (14) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Załącznik I do dyrektywy 98/8/WE zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 30 września 2013 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 października 2014 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

Załącznik

Do pozycji nr „41” w załączniku I do dyrektywy 98/8/WE dodaje się następujący wpis:

Nr	Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC numery identyfikacyjne	Minimalna czystość substancji czynnej w produkcie biobójczym wprowadzonym do obrotu	Data włączenia	Termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 (oprócz produktów zawierających więcej niż jedną substancję czynną; w przypadku takich produktów obowiązuje termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 określony w ostatniej spośród decyzji dotyczących włączenia substancji czynnych wchodzących w skład danego produktu)	Data wygaśnięcia włączenia	Typ produktu	Przepisy szczegółowe (*)
				„1 października 2014 r.	30 września 2016 r.	30 września 2024 r.	2	Przy dokonywaniu oceny wniosku o zezwolenie na stosowanie produktu zgodnie z art. 5 i załącznikiem VI państwa członkowskie dokonują, jeśli jest to właściwe dla określonego produktu, oceny tych scenariuszy zastosowań lub narażenia oraz ryzyka w odniesieniu do środowisk i populacji ludzi, które nie zostały uwzględnione w odpowiedni sposób w ocenie ryzyka na poziomie unijnym. Państwa członkowskie zapewniają, aby zezwolenia na produkty przeznaczone do stosowania przez użytkowników nieprofesjonalnych posiadały opakowania zaprojektowane w celu zminimalizowania narażenia użytkownika, chyba że można wykazać we wniosku o zezwolenie na stosowanie produktu, że zagrożenia dla zdrowia ludzi mogą zostać ograniczone do dopuszczalnego poziomu za pomocą innych środków.”

(*) Do celów wdrożenia wspólnych zasad załącznika VI zawartość sprawozdań z oceny i wnioski z nich są dostępne na stronie internetowej Komisji: <http://ec.europa.eu/comm/environment/biocides/index.htm>

DYREKTYWA KOMISJI 2012/42/UE**z dnia 26 listopada 2012 r.****zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia cyjanowodoru jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 2 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽²⁾ ustanawia wykaz substancji czynnych, które mają zostać poddane ocenie w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE. Wykaz ten obejmuje cyjanowodor.
- (2) Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 cyjanowodor został oceniony zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE pod kątem stosowania w następujących typach produktów zgodnie z definicją w załączniku V do tej dyrektywy: produktach typu 8: „Środki konserwacji drewna”, produktach typu 14: „Rodentycydy” i produktach typu 18: „Insektycydy, akarycydy i produkty stosowane w celu zwalczania innych stawonogów”.
- (3) Republika Czeska została wyznaczona jako państwo pełniące rolę sprawozdawcy i w dniu 24 stycznia 2008 r. przedłożyła Komisji trzy sprawozdania właściwego organu, wraz z zaleceniami, zgodnie z art. 14 ust. 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007.
- (4) Sprawozdania właściwego organu zostały poddane przeglądowi przez państwa członkowskie i Komisję. Zgodnie z art. 15 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 w dniu 25 maja 2012 r. wyniki przeglądu zostały włączone do trzech sprawozdań z oceny przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych.
- (5) Na podstawie przeprowadzonych ocen można oczekiwać, że produkty biobójcze zawierające cyjanowodor, stosowane jako środki konserwacji drewna, rodentycydy, insektycydy, akarycydy i produkty stosowane w celu zwalczania innych stawonogów, spełniają wymogi ustanowione w art. 5 dyrektywy 98/8/WE. Należy zatem włączyć cyjanowodor do załącznika I do tej dyrektywy.
- (6) Nie wszystkie potencjalne zastosowania zostały ocenione na poziomie unijnym. Dlatego stosowne jest, aby państwa członkowskie dokonały oceny tych scenariuszy zastosowań lub narażenia oraz ryzyka w odniesieniu do

środowisk i populacji ludzi nieuwzględnionych w odpowiedni sposób w ocenie ryzyka na poziomie unijnym oraz aby w momencie wydawania zezwoleń na produkty zapewniły podjęcie odpowiednich środków lub nałożenie obowiązku spełnienia szczególnych warunków w celu ograniczenia stwierdzonych rodzajów ryzyka do dopuszczalnego poziomu.

- (7) Ze względu na właściwości substancji czynnej, takie jak wysoka toksyczność i łatwopalność, i na założenia przyjęte w ramach oceny ryzyka, należy wymagać, aby produkty były dopuszczone do użytku wyłącznie przez odpowiednio wyszkolonych profesjonalistów, aby określono bezpieczne procedury operacyjne podczas fumigacji i odpowietrzania w odniesieniu do operatorów i osób postronnych, w tym następujące wymogi: Produkty należy stosować przy użyciu odpowiednich środków ochrony indywidualnej, w tym, w stosownych przypadkach, niezależnego aparatu do oddychania i gazoszczelnego kombinezonu; wprowadzenia zakazu powrotu do pomieszczeń poddanych fumigacji przed osiągnięciem dzięki wentylacji bezpiecznych poziomów stężenia w powietrzu dla operatorów i osób postronnych; zapobiegania przekroczeniu bezpiecznych poziomów narażenia w trakcie i po wentylacji w odniesieniu do operatorów i osób postronnych poprzez ustanowienie monitorowanej strefy zamkniętej; opróżniania przed fumigacją pomieszczeń, które mają zostać poddane fumigacji z wszelkiej żywności i jakichkolwiek innych porowatych materiałów posiadających potencjał wchłonięcia substancji czynnej lub ochrony przed wchłanianiem przez nie substancji czynnej za pomocą odpowiednich środków, z wyjątkiem drewna przeznaczonego do obróbki, oraz zabezpieczenia obszaru, który ma być poddany fumigacji przed przypadkowym zapłonem.
- (8) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny być stosowane jednocześnie we wszystkich państwach członkowskich, tak aby zapewnić równe traktowanie produktów biobójczych w produktach typu 8, 14 i 18 zawierających substancję czynną cyjanowodor na rynku Unii oraz właściwe ogólne funkcjonowanie rynku produktów biobójczych.
- (9) Należy przewidzieć odpowiednią ilość czasu, zanim substancja czynna zostanie włączona do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE, aby umożliwić państwom członkowskim i zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymogów wynikających z włączenia oraz aby zagwarantować wnioskodawcom, którzy przygotowali dokumenty, możliwość pełnego wykorzystania 10-letniego okresu ochrony informacji, który – zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) dyrektywy 98/8/WE – rozpoczyna się od dnia włączenia.
- (10) Po włączeniu państwom członkowskim należy przyznać odpowiedni czas na wprowadzenie w życie przepisów art. 16 ust. 3 dyrektywy 98/8/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3.

- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 98/8/WE.
- (12) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji w sprawie dokumentów wyjaśniających z 28 września 2011 r.⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji.
- (13) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Załącznik I do dyrektywy 98/8/WE zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 30 września 2013 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 października 2014 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Załącznik

W załączniku I do dyrektywy 98/8/WE dodaje się wpis w brzmieniu:

Nr	Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numery identyfikacyjne	Minimalna czystość substancji czynnej w produkcie biobójczym wprowadzonym do obrotu	Data włączenia	Termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 (oprócz produktów zawierających więcej niż jedną substancję czynną; w przypadku takich produktów obowiązuje termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 określony w ostatniej spośród decyzji dotyczących włączenia substancji czynnych wchodzących w skład danego produktu)	Data wygaśnięcia włączenia	Typ produktu	Przepisy szczegółowe (*)
„60	cyjanowodór	cyjanowodór Nr WE: 200-821-6 Nr CAS: 74-90-8	976 g/kg	1 października 2014 r.	30 września 2016 r.	30 września 2024 r.	8, 14 oraz 18	Przy dokonywaniu oceny wniosku o zezwolenie na stosowanie produktu zgodnie z art. 5 i załącznikiem VI państwa członkowskie dokonują, jeśli jest to właściwe dla określonego produktu, oceny tych scenariuszy zastosowań lub narażenia oraz ryzyka w odniesieniu do środowisk i populacji ludzi nieuwzględnionych w odpowiedni sposób w ocenie ryzyka na poziomie unijnym. Państwa członkowskie dbają o to, aby zezwolenia na produkty do stosowania jako fumiganty spełniały następujące warunki: 1) produkt może być sprzedawany jedynie odpowiednio przeszkolonym użytkownikom profesjonalnym i tylko przez nich stosowany; 2) określono bezpieczne procedury operacyjne podczas fumigacji i odwietrzania w odniesieniu do operatorów i osób postronnych; 3) produkty należy stosować przy użyciu odpowiednich środków ochrony indywidualnej, w tym, w stosownych przypadkach, niezależnego aparatu do oddychania i gazoszczelnego kombinezonu; 4) wprowadzenia zakazu powrotu do pomieszczeń poddanych fumigacji przed osiągnięciem dzięki wentylacji bezpiecznych poziomów stężenia w powietrzu dla operatorów i osób postronnych; 5) zapobiegania przekroczeniu bezpiecznych poziomów narażenia w trakcie i po wentylacji w odniesieniu do operatorów i osób postronnych poprzez ustanowienie monitorowanej strefy zamkniętej; 6) opróżniania przed fumigacją pomieszczeń, które mają zostać poddane fumigacji z wszelkiej żywności i jakichkolwiek innych porowatych materiałów posiadających potencjał wchłonięcia substancji czynnej lub ochrony przed wchłanianiem przez nie substancji czynnej za pomocą odpowiednich środków, z wyjątkiem drewna przeznaczonego do obróbki, oraz zabezpieczenia obszaru, który ma być poddany fumigacji przed przypadkowym zapłonem.”

(*) Do celów wdrożenia wspólnych zasad załącznika VI zawartość sprawozdań z oceny i wnioski z nich są dostępne na stronie internetowej Komisji: <http://ec.europa.eu/comm/environment/biocides/index.htm>.

DYREKTYWA KOMISJI 2012/43/UE**z dnia 26 listopada 2012 r.****zmieniające niektóre nagłówki załącznika I do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 11 ust. 4 i art. 16 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽²⁾ przewiduje szczegółowe zasady oceny istniejących substancji czynnych. Artykuł 15 ust. 2 tego rozporządzenia przewiduje wzajemne oceny przeprowadzane przez ekspertów z państw członkowskich przed sporządzeniem przez Komisję projektu decyzji w sprawie włączenia do załącznika I.
- (2) Zgodnie z art. 10 ust. 2 ppkt (i) dyrektywy 98/8/WE umieszczenie substancji czynnej w załączniku I jest, jeżeli okaże się to potrzebne, uzależnione od wymogów w zakresie minimalnego poziomu czystości, charakteru i maksymalnej zawartości niektórych zanieczyszczeń.
- (3) Decyzja o włączeniu po raz pierwszy substancji czynnej do załącznika I została podjęta w dyrektywie Komisji 2006/140/WE z dnia 20 grudnia 2006 r. zmieniającej dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia fluorku siarki jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy ⁽³⁾. Dyrektywa ta określiła pozycje w załączniku I do dyrektywy 98/8/WE. Pozycje te obejmują „Minimalną czystość substancji czynnej w produkcie biobójczym wprowadzonym do obrotu.”
- (4) W ramach wzajemnych ocen przewidzianych w art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 eksperci z państw członkowskich opracowali metodę ustalania podobieństwa składu chemicznego i profilu zagrożenia, zwanego „równoważnością techniczną” substancji objętych tą samą definicją, ale wyprodukowanych z różnych źródeł lub za pomocą innych procesów produkcyjnych. Do celu dokonania tego ustalenia stopień czystości jest tylko jednym z czynników, które mogą mieć decydujące znaczenie. Ponadto niższa czystość substancji czynnej nie zawsze niekorzystnie wpływa na jej profil zagrożenia.

(5) Należy zatem zastąpić istniejące odniesienie do minimalnej czystości w pozycjach załącznika I do dyrektywy 98/8/WE przez odniesienie do minimalnego stopnia czystości substancji czynnej stosowanego do oceny przeprowadzanej zgodnie z art. 11 dyrektywy oraz wskazać, że, w przypadku produktów wprowadzanych do obrotu, substancja czynna może mieć inną czystość, pod warunkiem że zostanie udowodnione, że jest równoważna technicznie do substancji ocenianej.

(6) Pierwszy wiersz załącznika I do dyrektywy 98/8/WE określony w dyrektywie 2006/140/WE zawiera również pozycję „Termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 (oprócz produktów zawierających więcej niż jedną substancję czynną; w przypadku takich produktów obowiązuje termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 określony w ostatniej spośród decyzji dotyczących włączenia substancji czynnych wchodzących w skład danego produktu)”.

(7) Zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 98/8/WE państwo członkowskie otrzymujące wniosek w sprawie wzajemnego uznania istniejącego zezwolenia ma 120 dni na dopuszczenie produktu w drodze wzajemnego uznawania. Jeśli jednak pierwsze zezwolenie na produkt zostaje przyznane mniej niż 120 dni przed terminem zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 dyrektywy dla danego produktu, państwo członkowskie otrzymujące kompletny wniosek w sprawie wzajemnego uznania takiego zezwolenia nie może dotrzymać terminu zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 dyrektywy, jeżeli wykorzysta okres 120 dni przewidziany w art. 4 ust. 1 tej dyrektywy, nawet jeżeli kompletny wniosek o wzajemne uznanie został złożony niezwłocznie po przyznaniu pierwszego zezwolenia.

(8) Dla produktów, w odniesieniu do których pierwsze zezwolenie zostaje przyznane później niż 120 dni przed upływem pierwotnego terminu zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 dyrektywy 98/8/WE, właściwe jest przedłużenie dla państw członkowskich terminu zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 dyrektywy 98/8/WE w drodze wzajemnego uznawania pierwszego zezwolenia do 120 dni po złożeniu kompletnego wniosku o wzajemne uznanie, pod warunkiem że pełny wniosek o wzajemne uznanie został złożony w ciągu 60 dni od daty przyznania pierwszego zezwolenia.

(9) Ponadto w sytuacji, w której państwo członkowskie wnioskuje, podczas trwania okresu, w którym należy zapewnić zgodność z art. 16 ust. 3 dyrektywy 98/8/WE, odstąpienie od wzajemnego uznawania zezwoleń zgodnie z art. 4 ust. 4 dyrektywy, zapewnienie zgodności z art. 16 ust. 3 dyrektywy przez to państwo członkowskie może być niemożliwe i będzie zależeć od daty podjęcia

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 414 z 30.12.2006, s. 78.

przez Komisję decyzji w tej sprawie zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit drugi dyrektywy. W takich przypadkach termin powinien zatem zostać zawieszony do rozsądnego terminu po przyjęciu decyzji Komisji.

- (10) Dla produktów, w odniesieniu do których jedno lub więcej państw członkowskich zaproponowało odstąpienie od wzajemnego uznawania zgodnie z art. 4 ust. 4 dyrektywy 98/8/WE, właściwe jest przedłużenie dla państw członkowskich terminu zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 dyrektywy w drodze wzajemnego uznawania pierwszego zezwolenia do 30 dni po przyjęciu decyzji Komisji.

- (11) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Załącznik I do dyrektywy 98/8/WE zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wyko-

nanie niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 marca 2013 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do dyrektywy 98/8/WE pierwszy wiersz, który zawiera nagłówki dla wszystkich wpisów, otrzymuje brzmienie:

Nr	Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numery identyfikacyjne	Minimalny stopień czystości substancji czynnej (*)	Data włączenia	Termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3, chyba że zastosowanie ma jeden z wyjątków wskazanych w przypisie do niniejszego nagłówka (**)	Data wygaśnięcia włączenia	Typ produktu	Przepisy szczegółowe (***)
(*) Czystość wskazana w tej kolumnie oznaczała minimalny stopień czystości substancji czynnej stosowany do dokonywania oceny zgodnie z art. 11. Substancja czynna w produkcie wprowadzanym do obrotu może posiadać taki sam lub inny stopień czystości, jeśli udowodniono, że jest on równoważny technicznie z ocenioną substancją. (**) Dla produktów zawierających więcej niż jedną substancję czynną, o których mowa w art. 16 ust. 2, termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 jest terminem obowiązującym dla ostatniej z jego substancji czynnych, która ma zostać włączona do niniejszego załącznika. Dla produktów, dla których pierwsze zezwolenie zostało przyznane później niż 120 dni przed terminem zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 oraz kompletny wniosek o wzajemne uznanie został złożony zgodnie z art. 4 ust. 1 w terminie 60 dni od dnia udzielenia pierwszego zezwolenia, termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 w odniesieniu do tego wniosku zostaje przedłużony do 120 dni od daty otrzymania kompletnego wniosku o wzajemne uznanie. Dla produktów, w odniesieniu do których państwo członkowskie zaproponowało odstępstwo od wzajemnego uznawania zgodnie z art. 4 ust. 4, termin zapewnienia zgodności z art. 16 ust. 3 zostaje przedłużony do 30 dni od daty przyjęcia decyzji Komisji zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit drugi. (***) Do celów wdrożenia wspólnych zasad załącznika VI zawartość sprawozdań z oceny i wnioski z nich są dostępne na stronie internetowej Komisji: http://ec.europa.eu/comm/environment/biocides/index.htm."								

DYREKTYWA WYKONAWCZA KOMISJI 2012/44/UE**z dnia 26 listopada 2012 r.****zmieniająca dyrektywy 2003/90/WE i 2003/91/WE określające środki wykonawcze do celów odpowiednio art. 7 dyrektyw Rady 2002/53/WE i 2002/55/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków badania niektórych odmian gatunków roślin uprawnych i gatunków warzyw****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 2 lit. a) i b),uwzględniając dyrektywę Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw ⁽²⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 2 lit. a) i b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywy Komisji 2003/90/WE ⁽³⁾ i 2003/91/WE ⁽⁴⁾ zostały przyjęte w celu dopilnowania, aby odmiany włączone przez państwa członkowskie do ich krajowych katalogów zgadzały się z wytycznymi ustanowionymi przez Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO) w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem poszczególnych gatunków oraz minimalnych warunków badania odmian, o ile ustanowiono takie wytyczne. W odniesieniu do innych odmian dyrektywy te stanowią, że zastosowanie mają wytyczne Międzynarodowego Związku Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV).
- (2) Od tego czasu CPVO i UPOV wydały kolejne wytyczne dotyczące jednego gatunku oraz zaktualizowały obowiązujące wytyczne.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2003/90/WE i 2003/91/WE.
- (4) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Załączniki I i II do dyrektywy 2003/90/WE zastępuje się tekstem znajdującym się w części A załącznika do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Załączniki do dyrektywy 2003/91/WE zastępuje się tekstem znajdującym się w części B załącznika do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

W przypadku badań rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 2014 r. państwa członkowskie mogą stosować wersję dyrektyw 2003/90/WE i 2003/91/WE obowiązującą przed ich zmianą wprowadzoną niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2013 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2014 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Artykuł 5Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.**Artykuł 6**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 33.⁽³⁾ Dz.U. L 254 z 8.10.2003, s. 7.⁽⁴⁾ Dz.U. L 254 z 8.10.2003, s. 11.

ZAŁĄCZNIK

CZĘŚĆ A

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz gatunków określonych w art. 1 ust. 2 lit. a), które muszą być zgodne z protokołami w sprawie badań CPVO

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Protokół CPVO
<i>Festuca filiformis</i> Pourr.	Kostrzewa nitkowata	TP 67/1 z 23.6.2011
<i>Festuca ovina</i> L.	Kostrzewa owcza	TP 67/1 z 23.6.2011
<i>Festuca rubra</i> L.	Kostrzewa czerwona	TP 67/1 z 23.6.2011
<i>Festuca trachyphylla</i> (Hack.) Krajina	Kostrzewa murawowa	TP 67/1 z 23.6.2011
<i>Lolium multiflorum</i> Lam.	Życica wielokwiatowa	TP 4/1 z 23.6.2011
<i>Lolium perenne</i> L.	Życica trwała	TP 4/1 z 23.6.2011
<i>Lolium x boucheanum</i> Kunth	Życica mieszańcowa	TP 4/1 z 23.6.2011
<i>Pisum sativum</i> L.	Groch siewny	TP 7/2 z 11.3.2010
<i>Brassica napus</i> L.	Rzepak	TP 36/2 z 16.11.2011
<i>Helianthus annuus</i> L.	Słonecznik	TP 81/1 z 31.10.2002
<i>Linum usitatissimum</i> L.	Len/siemię lniane	TP 57/1 z 21.3.2007
<i>Avena nuda</i> L.	Owies nagi, owies nagoziarnisty	TP 20/1 z 6.11.2003
<i>Avena sativa</i> L. (w tym <i>A. byzantina</i> K. Koch)	Owies zwyczajny i owies bizantyjski	TP 20/1 z 6.11.2003
<i>Hordeum vulgare</i> L.	Jęczmień	TP 19/3 z 21.3.2012
<i>Oryza sativa</i> L.	Ryż	TP 16/2 z 21.3.2012
<i>Secale cereale</i> L.	Żyto	TP 58/1 z 31.10.2002
<i>xTriticosecale</i> Wittm. ex A. Camus	Mieszańce powstałe ze skrzyżowania gatunków rodzaju <i>Triticum</i> i gatunków rodzaju <i>Secale</i>	TP 121/2 rev. 1 z 16.2.2011
<i>Triticum aestivum</i> L.	Pszenica	TP 3/4 rev. 2 z 16.2.2011
<i>Triticum durum</i> Desf.	Pszenica durum	TP 120/2 z 6.11.2003
<i>Zea mays</i> L.	Kukurydza	TP 2/3 z 11.3.2010
<i>Solanum tuberosum</i> L.	Ziemniak	TP 23/2 z 1.12.2005

Tekst tych protokołów można znaleźć na stronie internetowej CPVO (www.cpvo.europa.eu).

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz gatunków określonych w art. 1 ust. 2 lit. b), które muszą być zgodne z wytycznymi w sprawie badań UPOV

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Wytyczne UPOV
<i>Beta vulgaris</i> L.	Burak pastewny	TG/150/3 z 4.11.1994
<i>Agrostis canina</i> L.	Mietlica psia	TG/30/6 z 12.10.1990
<i>Agrostis gigantea</i> Roth.	Mietlica biaława	TG/30/6 z 12.10.1990
<i>Agrostis stolonifera</i> L.	Mietlica rozłogowa	TG/30/6 z 12.10.1990
<i>Agrostis capillaris</i> L.	Mietlica pospolita	TG/30/6 z 12.10.1990
<i>Bromus catharticus</i> Vahl	Stokłosa uniolowata	TG/180/3 z 4.4.2001
<i>Bromus sitchensis</i> Trin.	Stokłosa alaskańska	TG/180/3 z 4.4.2001
<i>Dactylis glomerata</i> L.	Kupkówka pospolita	TG/31/8 z 17.4.2002
<i>Festuca arundinacea</i> Schreber	Kostrzewa trzcinowa	TG/39/8 z 17.4.2002
<i>Festuca pratensis</i> Huds.	Kostrzewa łąkowa	TG/39/8 z 17.4.2002
<i>xFestulolium</i> Asch. et Graebn.	Mieszańce powstałe ze skrzyżowania gatunku rodzaju <i>Festuca</i> z gatunkiem rodzaju <i>Lolium</i>	TG/243/1 z 9.4.2008
<i>Phleum nodosum</i> L.	Tymotka dzika	TG/34/6 z 7.11.1984
<i>Phleum pratense</i> L.	Tymotka	TG/34/6 z 7.11.1984
<i>Poa pratensis</i> L.	Wiechlina łąkowa	TG/33/6 z 12.10.1990
<i>Lupinus albus</i> L.	Łubin biały	TG/66/4 z 31.3.2004
<i>Lupinus angustifolius</i> L.	Łubin wąskolistny	TG/66/4 z 31.3.2004
<i>Lupinus luteus</i> L.	Łubin żółty	TG/66/4 z 31.3.2004
<i>Medicago sativa</i> L.	Lucerna	TG/6/5 z 6.4.2005
<i>Medicago x varia</i> T. Martyn	Lucerna mieszańcowa	TG/6/5 z 6.4.2005
<i>Trifolium pratense</i> L.	Koniczyna czerwona	TG/5/7 z 4.4.2001
<i>Trifolium repens</i> L.	Koniczyna biała	TG/38/7 z 9.4.2003
<i>Vicia faba</i> L.	Bób	TG/8/6 z 17.4.2002
<i>Vicia sativa</i> L.	Wyka siewna	TG/32/6 z 21.10.1988
<i>Brassica napus</i> L. var. <i>napobrassica</i> (L.) Rchb.	Brukiew	TG/89/6rev. z 4.4.2001 + 1.4.2009
<i>Raphanus sativus</i> L. var. <i>oleiformis</i> Pers.	Rzodkiew oleista	TG/178/3 z 4.4.2001
<i>Arachis hypogea</i> L.	Orzech arachidowy	TG/93/3 z 13.11.1985
<i>Brassica rapa</i> L. var. <i>silvestris</i> (Lam.) Briggs	Rzepik	TG/185/3 z 17.4.2002

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Wytyczne UPOV
<i>Cannabis sativa</i> L.	Konopie	TG/276/1 z 28.3.2012
<i>Carthamus tinctorius</i> L.	Krokosz barwierski	TG/134/3 z 12.10.1990
<i>Gossypium</i> spp.	Bawełna	TG/88/6 z 4.4.2001
<i>Papaver somniferum</i> L.	Mak	TG/166/3 z 24.3.1999
<i>Sinapis alba</i> L.	Gorczyca jasna	TG/179/3 z 4.4.2001
<i>Glycine max</i> (L.) Merrill	Ziarna soi	TG/80/6 z 1.4.1998
<i>Sorghum bicolor</i> (L.) Moench	Sorgo	TG/122/3 z 6.10.1989

Tekst tych wytycznych można znaleźć na stronie internetowej UPOV (www.upov.int)."

CZĘŚĆ B
„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz gatunków określonych w art. 1 ust. 2 lit. a), które muszą być zgodne z protokołami w sprawie badań CPVO

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Protokół CPVO
<i>Allium cepa</i> L. (grupa <i>Cepa</i>)	Cebula i echalion	TP 46/2 z 1.4.2009.
<i>Allium cepa</i> L. (grupa <i>Aggregatum</i>)	Szalotka	TP 46/2 z 1.4.2009
<i>Allium fistulosum</i> L.	Cebula siedmiolatka (czosnek dęty)	TP 161/1 z 11.3.2010
<i>Allium porrum</i> L.	Por	TP 85/2 z 1.4.2009
<i>Allium sativum</i> L.	Czosnek	TP 162/1 z 25.3.2004
<i>Allium schoenoprasum</i> L.	Szczypiorek	TP 198/1 z 1.4.2009
<i>Apium graveolens</i> L.	Seler	TP 82/1 z 13.3.2008
<i>Apium graveolens</i> L.	Seler korzeniowy	TP 74/1 z 13.3.2008
<i>Asparagus officinalis</i> L.	Szparagi	TP 130/2 z 16.2.2011
<i>Beta vulgaris</i> L.	Burak ćwikłowy	TP 60/1 z 1.4.2009
<i>Brassica oleracea</i> L.	Jarmuż	TP 90/1 z 16.2.2011
<i>Brassica oleracea</i> L.	Kalafior	TP 45/2 z 11.3.2010
<i>Brassica oleracea</i> L.	Brokuł	TP 151/2 z 21.3.2007
<i>Brassica oleracea</i> L.	Brukselka	TP 54/2 z 1.12.2005
<i>Brassica oleracea</i> L.	Kalarepa	TP 65/1 z 25.3.2004
<i>Brassica oleracea</i> L.	Kapusta włoska, kapusta głowiasta biała i kapusta głowiasta czerwona	TP 48/3 z 16.2.2011
<i>Brassica rapa</i> L.	Kapusta pekińska	TP 105/1 z 13.3.2008
<i>Capsicum annuum</i> L.	Papryka	TP 76/2 z 21.3.2007
<i>Cichorium endivia</i> L.	Endywia kędzierzawa i endywia eska-riola	TP 118/2 z 1.12.2005
<i>Cichorium intybus</i> L.	Cykoria korzeniowa	TP 172/2 z 1.12.2005
<i>Cichorium intybus</i> L.	Cykoria sałatowa	TP 173/1 z 25.3.2004
<i>Citrullus lanatus</i> (Thumb.) Matsum. et Nakai	Kawon (arbuz)	TP 142/1 z 21.3.2007
<i>Cucumis melo</i> L.	Melon	TP 104/2 z 21.3.2007
<i>Cucumis sativus</i> L.	Ogórek – sałatkowy i konserwowy	TP 61/2 z 13.3.2008
<i>Cucurbita pepo</i> L.	Dynia zwyczajna	TP 119/1 z 25.3.2004
<i>Cynara cardunculus</i> L.	Karczoch zwyczajny i karczoch hiszpański (kard)	TP 184/1 z 25.3.2004
<i>Daucus carota</i> L.	Marchew jadalna i marchew pastewna	TP 49/3 z 13.3.2008

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Protokół CPVO
<i>Foeniculum vulgare</i> Mill.	Koper włoski	TP 183/1 z 25.3.2004
<i>Lactuca sativa</i> L.	Sałata	TP 13/5 z 16.2.2011
<i>Lycopersicon esculentum</i> Mill.	Pomidor	TP 44/4 z 21.3.2012
<i>Petroselinum crispum</i> (Mill.) Nyman ex A. W. Hill	Pietruszka	TP 136/1 z 21.3.2007
<i>Phaseolus coccineus</i> L.	Fasola wielokwiatowa	TP 9/1 z 21.3.2007
<i>Phaseolus vulgaris</i> L.	Fasola zwykła karłowa i fasola zwykła tyczna	TP 12/3 z 1.4.2009
<i>Pisum sativum</i> L. (partim)	Groch siewny łuskowy o nasionach pomarszczonych, groch siewny łuskowy o nasionach gładkich i groch siewny cukrowy	TP 7/2 z 11.3.2010
<i>Raphanus sativus</i> L.	Rzodkiewka	TP 64/1 z 27.3.2002
<i>Solanum melongena</i> L.	Oberżyna	TP 117/1 z 13.3.2008
<i>Spinacia oleracea</i> L.	Szpinak	TP 55/4 z 21.3.2012
<i>Valerianella locusta</i> (L.) Laterr.	Roszpunka warzywna	TP 75/2 z 21.3.2007
<i>Vicia faba</i> L. (partim)	Bób	TP Broadbean/1 z 25.3.2004
<i>Zea mays</i> L. (partim)	Kukurydza cukrowa i kukurydza pękająca	TP 2/3 z 11.3.2010

Tekst tych protokołów można znaleźć na stronie internetowej CPVO (www.cpvo.europa.eu).

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz gatunków określonych w art. 1 ust. 2 lit. b), które muszą być zgodne z wytycznymi w sprawie badań UPOV

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Wytyczne UPOV
<i>Beta vulgaris</i> L.	Burak liściowy	TG/106/4 z 31.3.2004
<i>Brassica rapa</i> L.	Rzepa	TG/37/10 z 4.4.2001
<i>Cichorium intybus</i> L.	Cykoria liściowa	TG/154/3 z 18.10.1996
<i>Cucurbita maxima</i> Duchesne	Dynia olbrzymia	TG/155/4rev. z 28.3.2007 + 1.4.2009
<i>Raphanus sativus</i> L.	Rzodkiew	TG/63/7 z 28.3.2012
<i>Rheum rhabarbarum</i> L.	Rabarbar	TG/62/6 z 24.3.1999
<i>Scorzonera hispanica</i> L.	Skorzonera (wężymord)	TG/116/4 z 24.3.2010

Tekst tych wytycznych można znaleźć na stronie internetowej UPOV (www.upov.int)."

DECYZJE

DECYZJA RADY 2012/723/WPZiB

z dnia 26 listopada 2012 r.

zmieniająca decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 21 marca 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/172/WPZiB ⁽¹⁾.
- (2) Aby ułatwić zwrot państwu egipskiemu sprzeniewierzonych środków finansowych, odstępstwa na mocy decyzji 2011/172/WPZiB należy zmienić, tak aby umożliwić odblokowanie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, które potrzebne są do zaspokojenia wymogów wydanego w Unii orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej, lub orzeczenia sądowego wykonanego w danym państwie członkowskim przed lub po dacie umieszczenia w wykazie zainteresowanych osób fizycznych lub prawnych, podmiotów i organów.
- (3) W decyzji 2011/172/WPZiB należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2011/172/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 właściwe organy państwa członkowskiego mogą zezwolić na odblokowanie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) środki finansowe lub zasoby gospodarcze są przedmiotem orzeczenia arbitrażowego wydanego przed dniem, w którym osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ, o których mowa w ust. 1, zostali umieszczeni w załączniku lub orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej wydanych w Unii, lub orzeczenia sądowego wykonanego w danym państwie członkowskim przed tym dniem lub później;
- b) środki finansowe lub zasoby gospodarcze będą wykorzystane wyłącznie w celu zaspokojenia roszczeń zabezpieczonych takim orzeczeniem lub decyzją lub uznanych

w takim orzeczeniu lub decyzji, w granicach określonych przez mające zastosowanie przepisy ustawowe i wykonawcze regulujące prawa osób mających takie roszczenia;

- c) orzeczenie lub decyzja nie zostały wydane na rzecz wymienionych w załączniku osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów; oraz
- d) uznanie decyzji nie jest sprzeczne z porządkiem publicznym danego państwa członkowskiego.

Zainteresowane państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję o wszelkich zezwoleniach przyznanych na podstawie niniejszego ustępu.”;

- 2) art. 1 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Ust. 2 nie stosuje się do dodawania do zamrożonych rachunków:

- a) odsetek lub innych dochodów należnych od tych rachunków; lub
- b) płatności należnych z tytułu umów, porozumień lub zobowiązań, które zostały zawarte lub powstały przed dniem, w którym rachunki te zaczęły podlegać środkom przewidzianym w ust. 1 i 2; lub
- c) płatności należnych z tytułu orzeczenia sądowego, decyzji administracyjnej lub orzeczenia arbitrażowego, wydanych w Unii, lub wykonanych w danym państwie członkowskim,

pod warunkiem że wszelkie takie odsetki, inne dochody i płatności nadal podlegają środkom przewidzianym w ust. 1.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Rady
G. DEMOSTHENOUS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 63.

DECYZJA RADY 2012/724/WPZiB

z dnia 26 listopada 2012 r.

zmieniająca decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 31 stycznia 2011 r. Rada przyjęła decyzję Rady 2011/72/WPZiB⁽¹⁾.
- (2) Aby ułatwić zwrot państwu tunezyjskiemu sprzeniewierzonych środków finansowych, odstępstwa na mocy decyzji 2011/72/WPZiB należy zmienić, tak aby umożliwić odblokowanie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, które potrzebne są do zaspokojenia wymogów wydanego w Unii orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej, lub orzeczenia sądowego wykonanego w danym państwie członkowskim przed dniem umieszczenia w wykazie zainteresowanych osób fizycznych lub prawnych, podmiotów i organów lub później.
- (3) W decyzji 2011/72/WPZiB należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2011/72/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 właściwe organy państwa członkowskiego mogą zezwolić na odblokowanie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) środki finansowe lub zasoby gospodarcze są przedmiotem orzeczenia arbitrażowego wydanego przed dniem, w którym osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ, o których mowa w ust. 1, zostali umieszczeni w załączniku, lub orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej wydanych w Unii, lub orzeczenia sądowego wykonanego w danym państwie członkowskim przed tym dniem lub później;
- b) środki finansowe lub zasoby gospodarcze będą wykorzystane wyłącznie w celu zaspokojenia roszczeń zabezpieczonych takim orzeczeniem lub decyzją lub uznanych

w takim orzeczeniu lub decyzji, w granicach określonych przez mające zastosowanie przepisy ustawowe i wykonawcze regulujące prawa osób mających takie roszczenia;

- c) orzeczenie lub decyzja nie zostały wydane na rzecz wymienionych w załączniku osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów; oraz
- d) uznanie orzeczenia lub decyzji nie jest sprzeczne z porządkiem publicznym danego państwa członkowskiego.

Zainteresowane państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję o wszelkich zezwoleniach przyznanych na podstawie niniejszego ustępu.”;

- 2) art. 1 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ust. 2 nie stosuje się w odniesieniu do dodawania do zamrożonych rachunków:

- a) odsetek lub innych dochodów należnych od tych rachunków; lub
- b) płatności należnych z tytułu umów, porozumień lub zobowiązań, które zostały zawarte lub powstały przed dniem, w którym rachunki te zaczęły podlegać niniejszej decyzji; lub
- c) płatności należnych z tytułu orzeczenia sądowego, decyzji administracyjnej lub orzeczenia arbitrażowego, wydanych w Unii, lub wykonanych w danym państwie członkowskim,

pod warunkiem że wszelkie takie odsetki, inne dochody i płatności nadal podlegają środkom przewidzianym ust. 1.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2012 r.

W imieniu Rady
G. DEMOSTHENOUS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 28 z 2.2.2011, s. 62.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 22 listopada 2012 r.****zezwalająca na wprowadzenie do obrotu laktoferyny bydlęcej jako nowego składnika żywności
zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady (Morinaga)***(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8390)***(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)****(2012/725/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczące nowej żywności i nowych składników żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 2 marca 2011 r. przedsiębiorstwo Morinaga Milk Industry Co. Ltd. zwróciło się do właściwych organów Irlandii z wnioskiem o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu laktoferyny bydlęcej jako nowego składnika żywności. Laktoferyna bydlęca jest białkiem wiążącym żelazo, pozyskiwanym z mleka w celu dodawania do żywności.
- (2) W dniu 22 czerwca 2011 r. właściwy organ ds. oceny żywności w Irlandii wydał sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny. W sprawozdaniu tym zalecono, by zamiast przeprowadzenia wstępnej oceny zażądać dodatkowej oceny, ponieważ do EFSA wpłynął już inny wniosek dotyczący laktoferyny bydlęcej.
- (3) W dniu 20 lipca 2011 r. Komisja przekazała sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny wszystkim państwom członkowskim.
- (4) W dniu 22 sierpnia 2011 r. skonsultowano się z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA).
- (5) W dniu 28 czerwca 2012 r. w swojej opinii naukowej w sprawie laktoferyny bydlęcej („Scientific opinion on bovine lactoferrin” ⁽³⁾) EFSA stwierdził, że laktoferyna bydlęca jest bezpieczna w proponowanych warunkach stosowania i przy zachowaniu proponowanych poziomów zastosowania.
- (6) Już wcześniej, w dniu 27 kwietnia 2012 r. w innej opinii naukowej w sprawie laktoferyny bydlęcej („Scientific

opinion on bovine lactoferrin” ⁽³⁾), EFSA stwierdził, że laktoferyna bydlęca jest bezpieczna w proponowanych warunkach stosowania i przy zachowaniu proponowanych poziomów zastosowania. W związku z tym właściwe wydaje się dopuszczenie tych samych zastosowań w przypadku obu wniosków.

- (7) Laktoferyna bydlęca spełnia kryteria określone w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 258/97.
- (8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zezwala się na wprowadzenie do obrotu laktoferyny bydlęcej zgodnej ze specyfikacją w załączniku I jako nowego składnika żywności do zastosowań wyszczególnionych i przy maksymalnych poziomach ustanowionych w załączniku II, nie naruszając przepisów rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ani dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE ⁽⁵⁾.

Artykuł 2

Laktoferyna bydlęca dopuszczona niniejszą decyzją jest oznaczana na etykiecie zawierających ją środków spożywczych jako „laktoferyna z mleka krowiego”.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Morinaga Milk Industry Co., Ltd, 33-1, Shiba 3-chome, Minato-ku, Tokio 108-8384, Japonia.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji

Maroš ŠEFČOVIČ

Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, s. 1.⁽²⁾ Dziennik EFSA 2012; 10(7): 2811.⁽³⁾ Dziennik EFSA 2012; 10(5): 2701.⁽⁴⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 26.⁽⁵⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s. 21.

ZAŁĄCZNIK I

SPECYFIKACJA LAKTOFERYNY BYDLĘCEJ

Definicja

Laktoferyna bydlęca (bLF) jest białkiem naturalnie występującym w mleku krowim. Jest to glikoproteina wiążąca żelazo o masie cząsteczkowej ok. 77 kDa. Składa się z pojedynczego łańcucha polipeptydowego 689 aminokwasów.

Laktoferynę bydlęcą wyizolowuje się z odtłuszczonego mleka w drodze wymiany jonów i kolejnych etapów ultrafiltracji. Następnie suszy się ją rozpyłowo i odsiewa duże cząstki.

Opis: Praktycznie bezwonny, lekko różowawy proszek.

Właściwości fizyczno-chemiczne laktoferyny bydlęcej

Wilgotność	mniej niż 4,5 %
Popiół	mniej niż 1,5 %
Arsen	mniej niż 2 mg/kg
Żelazo	mniej niż 350 mg/kg
Białka	więcej niż 93,0 %
w tym laktoferyna bydlęca	więcej niż 95,0 %
inne białka	mniej niż 5,0 %
pH (2 % roztwór, 20 °C)	5,2–7,2
Rozpuszczalność (2 % roztwór, 20 °C)	całkowita

ZAŁĄCZNIK II

ZASTOSOWANIA LAKTOFERYNY BYDLĘCEJ (bLF)

Kategoria żywności	Maksymalne poziomy zastosowania bLF
Preparaty do początkowego żywienia niemowląt i preparaty do dalszego żywienia niemowląt (gotowe do spożycia)	100 mg/100 ml
Żywność na bazie nabiału przeznaczona dla małych dzieci (gotowa do spożycia)	200 mg/100 g
Przetworzone produkty zbożowe (o konsystencji stałej)	670 mg/100 g
Środki spożywcze specjalnego przeznaczenia medycznego	W zależności od potrzeb danej osoby do 3 g dziennie
Napoje na bazie mleka	200 mg/100 g
Mieszanki w proszku do sporządzania napojów na bazie mleka (gotowe do spożycia)	330 mg/100 g
Napoje na bazie sfermentowanego mleka (w tym napoje jogurtowe)	50 mg/100 g
Napoje bezalkoholowe	120 mg/100 g
Produkty na bazie jogurtu	80 mg/100 g
Produkty na bazie sera	2 000 mg/100 g
Lody	130 mg/100 g
Ciastka i pieczywo słodkie	1 000 mg/100 g
Cukierki	750 mg/100 g
Guma do żucia	3 000 mg/100 g

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 22 listopada 2012 r.

zezwalająca na wprowadzenie do obrotu dihydrokapsjatu jako nowego składnika żywności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady

*(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8391)***(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)**

(2012/726/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczące nowej żywności i nowych składników żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 6 sierpnia 2010 r. przedsiębiorstwo Ajinomoto Co. Inc., Japonia, zwróciło się do właściwych organów Zjednoczonego Królestwa z wnioskiem o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu dihydrokapsjatu jako nowego składnika żywności.
- (2) W dniu 10 marca 2011 r. właściwy organ ds. oceny żywności w Zjednoczonym Królestwie wydał sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny. W sprawozdaniu tym organ ten stwierdził, że dihydrokapsjat nie stwarza zagrożenia dla zdrowia konsumentów.
- (3) W dniu 13 kwietnia 2011 r. Komisja przekazała sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny wszystkim państwom członkowskim.
- (4) Przed upływem okresu 60 dni określonego w art. 6 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 258/97 zgłoszono uzasadniony sprzeciw zgodnie z przepisami wspomnianego artykułu.
- (5) W związku z tym w dniu 9 listopada 2011 r. skonsultowano się z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA).
- (6) W dniu 28 czerwca 2012 r. EFSA w swojej opinii naukowej dotyczącej dihydrokapsjatu („Scientific opinion on Dihydrocapsiate”) ⁽²⁾ stwierdził, że dihydrokapsjat jest

bezpieczny w proponowanych warunkach stosowania i przy zachowaniu proponowanych poziomów stosowania.

(7) Dihydrokapsjat spełnia kryteria określone w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 258/97.

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zezwala się na wprowadzenie do obrotu dihydrokapsjatu zgodnego ze specyfikacją w załączniku I jako nowego składnika żywności do zastosowań określonych i przy maksymalnych poziomach ustanowionych w załączniku II, nie naruszając przepisów rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE ⁽⁴⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE ⁽⁵⁾.

Artykuł 2

Dihydrokapsjat dopuszczony do obrotu niniejszą decyzją jest oznaczany na etykiecie zawierających go środków spożywczych jako „dihydrokapsjat”.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Ajinomoto Co. Inc., 15-1, Kyobashi, Chuo-ku, 1-choume, 104-8315, Tokio, Japonia.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji

Maroš ŠEFČOVIČ

Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, s. 1.⁽²⁾ Dziennik EFSA 2012; 10(7):2812.⁽³⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 26.⁽⁴⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s. 21.⁽⁵⁾ Dz.U. L 164 z 26.6.2009, s. 45.

ZAŁĄCZNIK I

SPECYFIKACJA DIHYDROKAPSJATU

Definicja

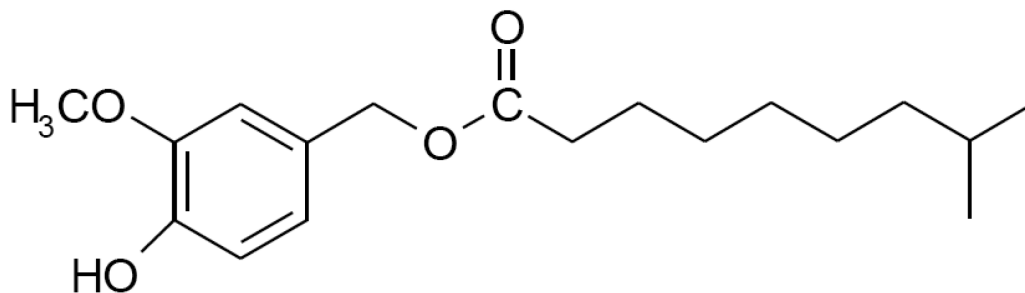
Dihydrokapsjat jest syntetyzowany w drodze katalizowanej enzymatycznie estryfikacji alkoholu wanililowego i kwasu 8-metylononanowego. Po estryfikacji dihydrokapsjat jest ekstrahowany przy użyciu n-heksanu.

Enzym Lipozyme 435 został dopuszczony przez duński urząd ds. weterynaryjnych oraz żywności.

Opis: Lepka bezbarwna lub żółta ciecz

Wzór chemiczny: $C_{18}H_{28}O_4$

Wzór strukturalny:

Nr CAS: 205687-03-2

Właściwości fizyczno-chemiczne dihydrokapsjatu

Dihydrokapsjat	więcej niż 94 %
Kwas 8-metylononanowy	mniej niż 6 %
Alkohol wanililowy	mniej niż 1 %
Substancje związane z syntezą	mniej niż 2 %

ZAŁĄCZNIK II

ZASTOSOWANIA DIHYDROKAPSJATU

Kategoria żywności	Maksymalne poziomy zastosowania
Batoniki zbożowe	9 mg/100 g
Herbatniki, ciastka i krakersy	9 mg/100 g
Przekąski na bazie ryżu	12 mg/100 g
Napoje gazowane, koncentraty napojów, napoje na bazie soku owocowego	1,5 mg/100 ml
Napoje warzywne	2 mg/100 ml
Napoje na bazie kawy, napoje na bazie herbaty	1,5 mg/100 ml
Niegazowana woda aromatyzowana	1 mg/100 ml
Wstępnie ugotowane przetwory zbożowe z mąki owsianej	2,5 mg/100 g
Inne przetwory zbożowe	4,5 mg/100 g
Lody, desery mleczne	4 mg/100 g
Mieszanek do puddingów (gotowe do spożycia)	2 mg/100 g
Produkty na bazie jogurtu	2 mg/100 g
Czekoladowe wyroby cukiernicze	7,5 mg/100 g
Cukierki twarde	27 mg/100 g
Guma do żucia bez cukru	115 mg/100 g
Zabielacz	40 mg/100 g
Substancje słodzące	200 mg/100 g
Zupy (gotowe do spożycia)	1,1 mg/100 g
Sosy do sałatek	16 mg/100 g
Białko roślinne	5 mg/100 g
Gotowe posiłki Środki spożywcze zastępujące posiłek	3 mg/posiłek
Napoje zastępujące posiłek	1 mg/100 ml

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 22 listopada 2012 r.

zezwalająca na wprowadzenie do obrotu laktoferyny bydlęcej jako nowego składnika żywności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady (FrieslandCampina)

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8404)

(Jedynie tekst w języku niderlandzkim jest autentyczny)

(2012/727/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczące nowej żywności i nowych składników żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 2 marca 2009 r. przedsiębiorstwo FrieslandCampina (wcześniej DMV International) zwróciło się do właściwych organów Niderlandów z wnioskiem o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu laktoferyny jako nowego składnika żywności. Laktoferyna jest białkiem wiążącym żelazo, pozyskiwanym z mleka w celu dodawania do żywności.
- (2) W dniu 31 marca 2010 r. właściwy organ ds. oceny żywności w Niderlandach wydał sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny. W sprawozdaniu tym stwierdzono, że nie ma powodów do obaw, zatem laktoferyna może być wprowadzana do obrotu jako nowy składnik żywności.
- (3) W dniu 13 kwietnia 2010 r. Komisja przekazała sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny wszystkim państwom członkowskim.
- (4) Przed upływem okresu 60 dni określonego w art. 6 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 258/97 zgłoszono uzasadniony sprzeciw zgodnie z przepisami wspomnianego artykułu.
- (5) W związku z tym w dniu 9 listopada 2010 r. skonsultowano się z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA).
- (6) W dniu 27 kwietnia 2012 r. w swojej opinii naukowej w sprawie laktoferyny bydlęcej („Scientific opinion on bovine lactoferrin” ⁽²⁾) EFSA stwierdził, że laktoferyna bydlęca jest bezpieczna w proponowanych warunkach stosowania i przy zachowaniu proponowanych poziomów zastosowania.

(7) W dniu 28 czerwca 2012 r. w innej opinii naukowej w sprawie laktoferyny bydlęcej („Scientific opinion on bovine lactoferrin” ⁽³⁾) EFSA również stwierdził, że laktoferyna bydlęca jest bezpieczna w proponowanych warunkach stosowania i przy zachowaniu proponowanych poziomów zastosowania. W związku z tym właściwe wydaje się dopuszczenie tych samych zastosowań w przypadku obu wniosków.

(8) Laktoferyna bydlęca spełnia kryteria określone w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 258/97.

(9) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zezwala się na wprowadzenie do obrotu laktoferyny bydlęcej zgodnej ze specyfikacją w załączniku I jako nowego składnika żywności do zastosowań wyszczególnionych i przy maksymalnych poziomach ustanowionych w załączniku II, nie naruszając przepisów rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ani dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE ⁽⁵⁾.

Artykuł 2

Laktoferyna bydlęca dopuszczona niniejszą decyzją jest oznaczana na etykiecie zawierających ją środków spożywczych jako „laktoferyna z mleka krowiego”.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do FrieslandCampina, Nieuwe Kanaal 7R, 6709 PA Wageningen, Niderlandy.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji
Maroš ŠEFČOVIČ
Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dziennik EFSA 2012; 10(5): 2701.

⁽³⁾ Dziennik EFSA 2012; 10(7): 2811.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 26.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s. 21.

ZAŁĄCZNIK I

SPECYFIKACJA LAKTOFERYNY BYDLĘCEJ

Definicja

Laktoferyna bydlęca (bLF) jest białkiem naturalnie występującym w mleku krowim. Jest to glikoproteina wiążąca żelazo o masie cząsteczkowej ok. 77 kDa. Składa się z pojedynczego łańcucha polipeptydowego 689 aminokwasów.

Laktoferynę bydlęcą wyizolowuje się z odtłuszczonego mleka w drodze wymiany jonów i kolejnych etapów ultrafiltracji. Następnie suszy się ją rozpyłowo i odsiewa duże cząstki.

Opis: Praktycznie bezwonny, lekko różowawy proszek.

Właściwości fizyczno-chemiczne laktoferyny bydlęcej

Wilgotność	mniej niż 4,5 %
Popiół	mniej niż 1,5 %
Arsen	mniej niż 2 mg/kg
Żelazo	mniej niż 350 mg/kg
Białka	więcej niż 93 %
w tym laktoferyna bydlęca	więcej niż 95 %
inne białka	mniej niż 5 %
pH (2 % roztwór, 20 °C)	5,2–7,2
Rozpuszczalność (2 % roztwór, 20 °C)	całkowita

ZAŁĄCZNIK II

ZASTOSOWANIA LAKTOFERYNY BYDLĘCEJ (bLF)

Kategoria żywności	Maksymalny poziomy zastosowania bLF
Preparaty do początkowego żywienia niemowląt i preparaty do dalszego żywienia niemowląt (gotowe do spożycia)	100 mg/100 ml
Żywność na bazie nabiału przeznaczona dla małych dzieci (gotowa do spożycia)	200 mg/100 g
Przetworzone produkty zbożowe (o konsystencji stałej)	670 mg/100 g
Środki spożywcze specjalnego przeznaczenia medycznego	W zależności od potrzeb danej osoby do 3 g dziennie
Napoje na bazie mleka	200 mg/100 g
Mieszanki w proszku do sporządzania napojów na bazie mleka (gotowe do spożycia)	330 mg/100 g
Napoje na bazie sfermentowanego mleka (w tym napoje jogurtowe)	50 mg/100 g
Napoje bezalkoholowe	120 mg/100 g
Produkty na bazie jogurtu	80 mg/100 g
Produkty na bazie sera	2 000 mg/100 g
Lody	130 mg/100 g
Ciastka i pieczywo słodkie	1 000 mg/100 g
Cukierki	750 mg/100 g
Guma do żucia	3 000 mg/100 g

DECYZJA KOMISJI**z dnia 23 listopada 2012 r.****dotycząca niewłączania bifentryny do celów jej stosowania w produktach typu 18 do załącznika I, IA ani IB do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych***(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8442)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2012/728/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 2 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽²⁾ ustanawia wykaz substancji czynnych, które mają zostać poddane ocenie w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE. Wykaz ten obejmuje bifentrynę.
- (2) Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 bifentryna została oceniona zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE pod kątem stosowania w produktach typu 18: „Insektycydy, akarycydy i produkty stosowane w celu zwalczania innych stawonogów”, zgodnie z definicją w załączniku V do wspomnianej dyrektywy.
- (3) Francja została wyznaczona jako państwo pełniące rolę sprawozdawcy i w dniu 2 listopada 2009 r. przedłożyła Komisji sprawozdanie właściwego organu, wraz z zaleceniem, zgodnie z art. 14 ust. 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007.
- (4) Sprawozdanie właściwego organu zostało poddane przeglądowi przez państwa członkowskie i Komisję. Zgodnie z art. 15 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 w dniu 25 maja 2012 r. wyniki przeglądu zostały włączone do sprawozdania z oceny przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych.
- (5) Przeprowadzona ocena wykazała, że produkty biobójcze zawierające bifentrynę, stosowane jako insektycydy, akarycydy i produkty stosowane w celu zwalczania

innych stawonogów, nie spełniają wymogów ustanowionych w art. 5 dyrektywy 98/8/WE. Scenariusze poddane ocenie w ramach oceny ryzyka dla środowiska wykazały niedopuszczalne ryzyko dla środowiska wodnego. W związku z tym nie należy włączać bifentryny do celów jej stosowania w produktach typu 18 do załącznika I, IA ani IB do dyrektywy 98/8/WE.

- (6) Ze względu na pewność prawną należy określić datę, po której nie należy wprowadzać do obrotu produktów biobójczych typu 18 zawierających bifentrynę, uwzględniając zarówno niedopuszczalne skutki tych produktów, jak i uzasadnione oczekiwania ich producentów.
- (7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Nie włącza się bifentryny (nr CAS 82657-04-3) do załącznika I, IA ani IB do dyrektywy 98/8/WE do celów stosowania w produktach typu 18.

Artykuł 2

Do celów art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 produkty biobójcze typu 18 zawierające bifentrynę (nr CAS 82657-04-3) nie są już wprowadzane do obrotu, począwszy od dnia 1 maja 2013 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji

Janez POTOČNIK

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 23 listopada 2012 r.

zmieniająca decyzję 2008/866/WE w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających przywóz z Peru niektórych mały przeznaczonych do spożycia przez ludzi w odniesieniu do okresu jej stosowania

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8459)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 53 ust. 1 lit. b) ppkt (i),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 ustanowiono ogólne zasady dotyczące żywności i pasz, a w szczególności bezpieczeństwa żywności i pasz, na poziomie unijnym i krajowym. W rozporządzeniu tym przewiduje się wprowadzenie środków nadzwyczajnych, gdy istnieją dowody na to, że żywność lub pasza przywożone z państwa trzeciego mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia człowieka, zdrowia zwierząt lub dla środowiska i gdy zagrożenia tego nie można w zadowalającym stopniu opanować środkami wprowadzanymi przez państwo lub państwa członkowskie, których sprawa dotyczy.
- (2) Decyzję Komisji 2008/866/WE z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających przywóz z Peru niektórych mały przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽²⁾ przyjęto w związku z wystąpieniem ogniska zapalenia wątroby typu A u ludzi w następstwie spożycia przywiezionych z Peru mały, które były zakażone wirusem zapalenia wątroby typu A (HAV). Decyzja ta miała być początkowo stosowana do dnia 31 marca 2009 r., niemniej decyzją wykonawczą Komisji 2011/723/UE ⁽³⁾ okres jej stosowania przedłużono do dnia 30 listopada 2012 r.
- (3) W czerwcu 2011 r. Komisja przeprowadziła audyt. Inspektorzy stwierdzili, że stosowany jest prawidłowo

wdrożony system kontroli i plan monitorowania, a od czasu wizyty kontrolnej z 2009 r. odnotowano poprawę.

- (4) Właściwy organ Peru przedstawił plan działania w odpowiedzi na zalecenia zawarte w końcowym sprawozdaniu ze wspomnianego audytu. System monitorowania, który umożliwiałby wykrywanie wirusów w żywych małzach, nie jest jednak jeszcze w pełni wdrożony, dlatego nie można wykluczyć potencjalnego zakażenia żywych mały wirusem zapalenia wątroby typu A. Ponadto metoda wykrywania HAV jest nadal w trakcie walidacji.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić ograniczenie stosowania decyzji 2008/866/WE.
- (6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 5 decyzji 2008/866/WE datę „30 listopada 2012 r.” zastępuje się datą „30 listopada 2013 r.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 listopada 2012 r.

W imieniu Komisji
Maroš ŠEFČOVIČ
Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 307 z 18.11.2008, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 288 z 5.11.2011, s. 26.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1095/2012 z dnia 22 listopada 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1484/95 w odniesieniu do cen reprezentatywnych w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albuminy jaj

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 325 z dnia 23 listopada 2012 r.)

Strona 12, załącznik otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Kod CN	Opis produktu	Reprezentatywna cena (w EUR/100 kg)	Zabezpieczenie, o którym mowa w art. 3 ust. 3 (w EUR/100 kg)	Pochodzenie ⁽¹⁾
0207 12 10	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap oraz bez szyj, serc, wątrobek i żołądków, znane jako »kurczaki 70 %« lub inaczej prezentowane, mrożone	126,4	0	AR
		119,7	0	BR
0207 12 90	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap oraz bez szyj, serc, wątrobek i żołądków, znane jako »kurczaki 65 %« lub inaczej prezentowane, mrożone	123,7	0	AR
		130,4	0	BR
0207 14 10	Kawałki bez kości z drobiu z gatunku <i>Gallus domesticus</i> , mrożone	259,0	12	AR
		211,0	27	BR
		335,9	0	CL
		223,2	23	TH
0207 25 10	Indyki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap, ale z szyjami, sercami, wątrobkami i żołądkami, znane jako »indyki 80 %«, mrożone	193,1	0	BR
0207 27 10	Kawałki bez kości z indyków, mrożone	307,8	0	BR
		302,7	0	CL
0408 91 80	Jaja bez skorupki suszone	468,8	0	AR
1602 32 11	Przetwory niegotowane z drobiu z gatunku <i>Gallus domesticus</i>	262,5	7	BR
		312,6	0	CL
3502 11 90	Albumina jaja suszona	594,9	0	AR

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod »ZZ« odpowiada »innym pochodzeniom«.

2012/725/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 22 listopada 2012 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu laktoferyny bydłej jako nowego składnika żywności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady (Morinaga) (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8390) 46

2012/726/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 22 listopada 2012 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu dihydrokapsjatu jako nowego składnika żywności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8391)..... 49

2012/727/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 22 listopada 2012 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu laktoferyny bydłej jako nowego składnika żywności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady (FrieslandCampina) (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8404)..... 52

2012/728/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 23 listopada 2012 r. dotycząca niewłączania bifentryny do celów jej stosowania w produktach typu 18 do załącznika I, IA ani IB do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8442) ⁽¹⁾..... 55

2012/729/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 23 listopada 2012 r. zmieniająca decyzję 2008/866/WE w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających przywóz z Peru niektórych małży przeznaczonych do spożycia przez ludzi w odniesieniu do okresu jej stosowania (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 8459) ⁽¹⁾ 56

Sprostowania

- Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1095/2012 z dnia 22 listopada 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1484/95 w odniesieniu do cen reprezentatywnych w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albuminy jaj (Dz.U. L 325 z 23.11.2012) 57

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL